

Pyhäjärvi

Maanantaina 11. joulukuuta 2006

Pyhäjärveläisyyden vaali - Karjalan puolustaja

N:o 12 • 51. vuosikerta

Jeesuksen syntymäiköni.

Ensimmäinen suomenkielinen jouluevankeliumi

Ensi vuonna vietetään Mikael Agricolavuotta. Hänen kuolemastaan tulee kuluneeksi 450 vuotta. Agricola suomensi raamatun, jonka jouluevankeliumi on vuodelta 1548.

Se tapahtui siis niinä päivinä, että yks käsky uloskävi keisarilt Augustukselta, että kaikki maailma piti veroliseksi lasketman. Ja tämän veron laskemus oli ensimmäinen ja silloin tapahtui, koska Kyrenius oli valtamies ylitse Syyrian maan.

Ja menit itsekukin kaupunkihin astamaan heidän arvattaa. Niin myös Joosef Galileast Nazaretin kaupunkist ylös meni Juudeaan Daavidin kaupunkiin, jota kut-

sutaan Beethlehem, sillä että hän oli Daavidin huoneest ja perehest, että hänen pitäis myös itsens arvauttaman Marian hänen kihlatun emäntäns kanssa, joka oli raskas.

Niin tapahtui heidän siellä ollesans, että synnyttämisen päivät tulit täytetyksi. Ja hän synnytti pojan, hänen esikoisens, ja kääri hänen kapaloihin ja laski hänen seimeen, sillä ettei ollut heille sijaa majassa.

Ja paimenet olit samas paikkakunnas valvaden pellolla laumans ylitse, jotka vartioitsit yöllä heidän karjaans. Ja katso, Herran enkeli seiso heidän tykenäs, ja Herran kirkkaus heitä ympärinsvalgisti, ja he peljästyit suurella pelgolla. Ja sanoi heille enkeli:

”Älkää te peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tuleva on kaikelle kansalle. Sillä että teille on tä-

näpänä syntynyt Vapahtaja, joka onmpi Herra Kristus Daavidin kaupungis. Ja tämä on teille merkki: te löydät lapsen kapaloihin käärityn, pantuna seimeen.”

Ja kohta oli enkelin kansa suuri taivaallisen sotavägen joukko, jotka kiitit Jumalata ja sanoit: ”Kunni olkoon Jumalan korkiuksis ja maasa rauha ja ihmisissä hyvä tahto.”

LUUKAS 2: 1-14

Karjalan pyhät kertomukset

Irma-Riitta Järvinen on tehnyt väitöskirjan Laatokan-Karjalan Salmin pitäjän ortodoksisesta legendaperinteestä. Erinomaisena kertojana oli Nastja Rantsi Salmista, joka oli jo Martti Haavion löytö. Nastjan joululegendaan Jorosalmi on Jerusalemi.

Jorosalmissa oli Jumala. Maria tuli synnittä raskaaksi Jorosalmissa. Paimenia oli

kaksitoista, ja hän meni paimenien maahautaan. Sinne hän synnytti lapsen hevosen soimen alle.

Koko maa tuli valkeaksi: lapsella oli joka hiuksen latvassa tähti, päivänen paistoi päälakalla ja kuutamoinen otsassa kumotti. Kaikki ihmiset lankesivat polvilleen. mistä tämä ilo tuli, kun tällainen valo tuli maailmaan!

Paimenet menivät etsi-

mään, mistä tämä ilo tuli, missä se on. Menivät: hevosen soimen alle oli syntynyt lapsi. Neitsyt Maria oli synnyttänyt Luojan. Neitsyt Maria loi marjan kasvamaan, ja kaikki köyhät ja rikkaat, ja veivät niitä hänelle lahjaksi. Ja silloin soivat taivaalliset kirkonkellot ja laulut, ja enkelit tulivat vastaanottamaan lasta.

NASTJA RANTSI

Aaton aikaan

Pyrähti kai pesäkoloon lintulaudan talitinti. Saapuu taloon, tanhualle juhla, tuoksuu hyasintti. Mietin mielipaikallani elämäämme, ystäviä. Muistan hengessäni heitä, poistuneita, nykyisiä.

Kajastus käy kaamokseemme, kerrataan taas joulun taru. Hopeisen saa kuusi hohteen, kultauksen kasvi karu. Valot välkehtivät yöstä, lapsuutemme laulut soivat. Menneen merkitystä kansat tähden alla arvioivat.

Tuota kansat tutkailevat katsellessaan seimen lasta mihin piltit päätyvätäkään Mariaisten tuudinnasta. Huomina jää hunnun taakse, moni kohtaa kärsimystä – lisänneekö vuotten kierto ihmiskunnan kärsimystä?

Jospa joulun kertomasta huomispäiviin mukaan jäisi avoin mieli, lähimmäisyys joka arjen lämmittäisi! Eripuran ehtyessä yhdistäisi yhteisyys, karttuilisi kaunis sato, ymmärtämys, ystävyys.

ERKKI LEHTINEN
Kallenkartanosta

11.12.2006

Oman Säätiömme kuulumisia

Patentti- ja rekisterihallituksen vahvistamien Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön sääntöjen mukaan Säätiömme tarkoituksena on karjalaisten ja ensisijaisesti entisten pyhäjärveläisten taloudellisen ja henkisen toiminnan tukeminen ja kehittäminen. Säätiömme on oikeutettu vastaanottamaan lahjoja, testamentteja ja avustuksia sekä muullakin laillisella tavalla kartuttamaan omaisuuttaan, jota on hoidettava huolellisesti ja varat on sijoitettava vakavaraisesti ja turvallisesti. Tarkoitustaan Säätiömme toteuttaa kokoamalla yhteen Pyhäjärvellä toimineiden rahastojen, järjestöjen ja yhteisöjen varoja, jakamalla niistä sekä muillakin tavoin hankkimistaan varoista apurahoja ja yleensä tukemalla sellaista laillista toimintaa, joka edistää ensisijaisesti entisten pyhäjärveläisten taloudellisen ja henkisen toiminnan kaikinpuolista menestymistä. Hallintoneuvoston suostumuksella voidaan varoja käyttää myös karjalaisten yhteisten asiain hyväksi. Säätiömme hallintoelimiä ovat hallintoneuvosto ja hallitus. Hallintoneuvostoon kuuluu 12 jäsentä ja 6 varajäsentä. Hallitukseen kuuluu viisi jäsentä ja viisi henkilökohtaista varajäsentä. Viidentenä hallituksen jäsenenä on säätiön asiamies ja varajäsenenään säätiön vara-asiames. Toki sääntömme määräävät muutakin, mutta tässä on niiden keskeisin sisältö, jonka mukaan toimimme. Hallituksen kokouksia on usein, mutta hallintoneuvosto kokoontuu käsittelemään asioita ja tekemään päätöksiään helmi-maaliskuussa.

Kun haluamme nähdä kaus, menemme korkealle paikalle katsomaan ja tekemään havaintoja. Tällaisia paikkoja ovat mm. Karjalan Liiton järjestämät tilaisuudet kuten kesäjuhlat, piiripalaverit ja erilaiset seminaarit. Tulevaisuuden Karjalan Liitto strategiaseminaarissa 18.11. kuulumme Liiton kolmivuotisteeman Karelänismi, karjalaisuus, Suomi käynnistämistä ja eteenpäin viennistä. Strategian avulla määritellään liiton toiminnan päämäärät ja toimintamuodot tuleville vuosille. Samalla todettiin, että myös piirien on otettava strategian valmistelu omaksi asiakseen. Meidän Säätiömme on mukana toteuttamassa yhteistä teemaa. Viipuri-keskuksen todettiin tuovan merkittävää lisäinformaatiota Suomen historiasta ja auttavan osaltaan karjalaisten seurojen toimintaa Kannaksella.

Tulevaisuus on aina edessäpäin ja siksi sen suunnittelu on tärkeää. Säätiömme toiminnan kehittäminen on jatkunut nelikenttäänalyysin avulla. Ryhmätöiden pohjalta nousi 1. Vpl. Pyhäjärvi-lehden kehittäminen. 2. Nuori polvi saatava innostumaan ja mukaan toimintaan. 3. Sukututkimuksen edelleen kehittäminen ja tunnetuksi tekeminen. Näitä tavoitteita lähdemme toteuttamaan voimavaramme huomioiden jo lähitulevaisuudessa. Vpl. Pyhäjärvi-Seura Helsingissä ja Pyhäjärvi-kerhot Lahdessa, Lappeenrannassa, Tampereella ja Turussa toimivat edelleen jäseniensä yhteiseksi hyväksi. Lisäksi lukuisissa Karjalaseuroissa toimii ”pyhäjärvöisiä”. Koulupiirit ovat myös ihmisiä yhdistävä voimavara varsinkin julkaisujen saralla. Kaikki te vanhimmaasta nuorimpaan ansaitsette kiitoksen toiminnastanne karjalaisuuden ja pyhäjärveläisyyden hyväksi. Vaikka työtä on tehty jo vuosikymmeniä, se ei tunnu loppuvan ensinkään.

Vuoden 2006 lähestyessä loppuaan haluan Säätiömme ja omasta puolestani toivottaa kaikille lehtemme lukijoille ja läheisillenne Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 2007.

YRJÖ S. KAASALAINEN

Karjalan Liiton liittovaltuusto vahvisti toimintasuunnitelman vuodelle 2007

Karjalan Liiton liittovaltuusto vahvisti ensi vuoden toimintasuunnitelman viime lauantaina pitämässään kokouksessa. Tulevana vuonna jatketaan Karelänismi, karjalaisuus ja Suomi-toimintateemaa. Toiminnassa keskeisellä sijalla on Karjalan Liiton strategiatyöskentelyn käynnistäminen.

Puheenjohtaja Laukkanen loi katsauksen kuluvan ja ensi vuoden toimintaan. Hän kiinnitti huomiota lukuisiin 60-vuotisjuhlisiin, joita tänä vuonna on seura- ja piiritasolla vietetty. 60 vuotta sitten elämä uusilla asuinjoilla oli saatu alkuun ja tarve yhteenkuuluvuuteen ja seurojen perustamiseen oli suuri. Tämä näkyy nyt lukuisina seurojen juhlina. Hän

kertoi myös liiton olevan mukana Veikko Vennamon muistomerkki-hankkeessa. Vennamolla oli keskeinen rooli siirtoväen asuttamisessa. Hankkeesta vastaavat Lapinlahden kunta ja Asutusmuseosäätiö. Jäsenmaksu-uudistuksen todettiin edenneen hyvin. Ensi vuonna otetaan käyttöön liiton uusi jäsenrekisteri.

Vuoden 2007 toiminnassa keskeistä on liiton strategia-prosessin käynnistäminen ja sen eteenpäin vienti. Strategian avulla määritellään liiton toiminnan päämäärät ja toimintamuodot tuleville vuosille. Todettiin, että myös piirien on otettava strategian valmistelu omaksi asiakseen. Liiton kolmivuotisteemaa Karelänismi, karjalaisuus ja Suomi käsitellään nostamalla esiin karjalaisten asuttamista kanta-Suomeen ja uuden elämän aloittamiseen liittyviä piirteitä. Viipuri-keskuksen toiminta puhutti kokousedustajia. Puheenvuoroissa keskuksen todettiin tuovan merkittävää lisäinformaatiota mm. Suomen historiasta ja edesauttavan myös karjalaisten seurojen toimintaa esimerkiksi kannaksella. Ensi vuoden toimintaan keskus on saanut

rahoituksen EU:n naapurisuusoikeudesta.

Erovooroisten tilalle Karjalan Liiton hallituksen valittiin Ensio Larema Pohjois-Karjalasta, Sulo Ylikoski Etelä-Pohjanmaalta ja Päivi Klemelä Etelä-Hämeestä. Kulttuurin edustajana jatkaa Jaakko Paavola.

Kokous teki myös päätöksen kultaisten ansiomerkkien myöntämisperusteiden muuttamisesta.

Kokouksessa todettiin, että toiminnanjohtaja Hannu Kilpeläinen eroaa tehtävästään. Laukkanen kiitti häntä tehdystä työstä ja laajemmin Karjala-käsitteen esiin nostamisesta.

Vuoden karjalainen kirja on tuore Hannu Kilpeläisen ja Saija Pelvaksen Muistojen Karjala-kuvateos.

MERVI PIIPPONEN

Toiminnanjohtaja Hannu Kilpeläinen ja liittovaltuuston varapuheenjohtaja Marjo Matikainen-Kallström.

Vielä Katri Tiittasesta

Olen kiitollisena lukenut lehdestänne kummityön muisteloita diakonissa Katri Tiittasesta. Minäkin tapasin hänet kerran, mutta uskon häneltä saamani siunauksen ohjailleen elämäni vaiheita.

Isäpuoleni Johannes Lopenen oli kaatunut Syvärillä. Seurakunnan pappi oli käynyt ilmoittamassa asiasta. Myöhemmin tuli kotiimme diakonissa Katri Tiittanen. Hän keskusteli äitini kanssa. Minä olin läsnä, mutta mitä he puhelivat, sitä en muista. Lopuksi hän silitti minua päästä ja sanoi äidille, että lähettäkää lapset opiskelemaan, valtio kyllä korvaa sota-orpojen koulutuksen.

Alkuvuodesta 1950 tulin heinäkuun Helsingin Eteläisen suomalaisen seurakunnan

nuorissa. Opiskelemaan menin 1952.

Sain viettää ihanan opiskeluajan Helsingin Diakonissalaitoksessa. Keväällä 1957 piispa Eelis Gulin vihki minut Kallion kirkossa diakonissan virkaan. Silloin sain kätenpäällepanemisen yhteydessä raamatunlauseen: ”Kaikki minä voin hänestä, joka minua vahvistaa.”

Elämäntyöni tein Helsingissä Meilahden seurakunnan seurakuntasarena. Nyt olen ollut 18 vuotta eläkkeellä. Menneitä muistellessa on yhdeksi tärkeäksi tapaamiseksi mieleissäni kohonnut tapaaminen Katri Tiittasen kanssa.

Kuva on ensimmäisiltä työvuosiltani. Pappi on rovasti Olanterä.

KYLLIKKI HUTTUNEN

Matkalla pyhällä maalla

näimme nykyisen ja historiallisen Israelin

Meidän matkaseurueemme, Harjavallan seurakunnan kirkkoherran, lääninrovasti Veijo Järvisen ryhmä, lähti 19.3. aamuyöllä bussilla Harjavallasta kohti Hki-Vantaan lentoasemaa ja kaukaista Israelia.

Lentoaseman ulkomaan-terminaaliin saapui tälle Toivomatkoiden järjestämälle matkalle yhteensä 160 henkilöä. Tarkan lähtötarkastuksen jälkeen pääsimme vihdoin lentokoneeseen, mutta jäätävän sään vuoksi lento-
toon lähtö vähän myöhästyi. Finnairin lento Tel-Avivin kesti noin neljä tuntia ja meitä odotti siellä aurinkoinen ja lämmin (+22C) sää sekä iloinen ja reipas oppaamme Ariel Sella. Matkustimme suurella bussilla modernista Tel-Avis 800 m merenpinnan yläpuolella olevaan Juudean vuorimaassa sijaitsevaan Jerusalemiin. Tämä noin puolen miljoonan asukkaan kaupunki muodostuu kahdesta olemukseltaan hyvin erilaisesta kaupungista. Pääasiassa arabien asuttama Itä-Jerusalem on tunnelmaltaan ja elämänyrityltään itämainen kaupunki, kun taas juutalaisväestön asuttama Länsi-Jerusalem on noin sadan vuoden aikana rakennettu eurooppalaistyyppinen suurkaupunki. Majoitimme kolmeksi päiväksi kansainväliseen Novotel-hotelliin, josta tarkoin suunniteltujen matkaohjelmien ja reittien mukaan tutustuimme kaupunkiin ja sen moninaisiin nähtävyyksiin. Matkanjohtajien vaikeimpia tehtäviä lienee kaikille sopivien toiveiden täyttäminen. Jotakin on aina jätettävä pois, jos toisaalta aikaisemmin käyneet haluavat nähdä ja kokea jotakin erilaista. Meille ensikertalaisille kaikki oli kuitenkin mielenkiintoista, uutta ja ihmeellistä. Saimmehan olla kokemassa ja näkemässä niitä paikkoja, joista jokainen on tietoinen.

Toinen päivä 20.3.

Monipuolisen ja runsaan aamiaisen jälkeen lähdimme tutustumaan Herzel-vuoreen nähtävyyksiin. Näimme sotilaiden harjoituksen ja kuuluisien henkilöiden hautaamaan siinä lähellä. Äärimmäisen vaikuttavaa oli käydä Jad Vashemissa (juutalaisvainojen museossa) ja Israelin kansallismuseossa. Kaiken kokemamme jälkeen voi vain ihmetellä miten juutalaisia on vielä olemassa. Ilallisen jälkeen kokoonnuimme pohtimaan päivän tapahtumia jotka olivat jokaisen mielissä elävinä ja sykkähtävinä.

Kolmas päivä 21.3.

Vanha kaupunki nähtävyyksineen oli ja on aina elämysmatkailijalle. Oppaamme Ariel Sellan kanssa selvisi, että siellä kohtaavat toisensa

Lääninrovasti Veijo Järvisen ryhmä Israelin matkalla maaliskuussa 2006.

vuosituhansien historia ja nykyaika. Kapeilla kivistä kullilla kulkiesimme näimme lukuisat basaarit ja aistimme läheltä Raamatun historialliset paikat. Antonian linnan vaikuttava kivi-
piha Litostrotin, Pyhän Haudan kirkko, Via Dolorosan (tuskientie) viisi asemaa, Juutalaiskortteli ja sen kaivaukset. Länsimuuri, joka on juutalaisten pyhin paikka, Davidson Center ja lopuksi Etelämuurin kaivaukset, missä saimme kirjaimellisesti kävellä vapahtajamme jalanjäljillä. Seuraavaksi Getsemanen puutarha ja Puutarhahauta, äärimmäisen

puhuttelevia molemmat.

Neljäs päivä 22.3.

Hyvästi Jerusalem! Lähdimme oppaamme Marja-Leena Rissan matkassa kohti Tiberiasta, mutta Kuolleenmeren kautta. Se merkitsee laskeutumista 1200 m alemmaksi, onhan Kuollut meri 400 m merenpinnan alapuolella ja samalla maapallon alin paikka! Kuollut, mikä kuollut! Kuumassa ja kosteassa auringon autereessa hikoillen (+30 C) sekä mutakylvyistä nauttien vietimme unohtumattoman tuokion.

Veden suolapitoisuus on 28 %, jonka vuoksi noste on niin suuri, että veteen voi istua ja kellua! Varsinaisesta uimisesta ei voi puhua. Vastaavaa ei missään muualla voi kokea. Piipahdimme Ahavan (rakkaus) kosmetiikkatehtaassa sen tuotteisiin tutustuen. Vielä Qumranin luostarin raunioille, josta löytyvät ikivanhat kirjoitukset, mm. koko vanha testamentti kirjoitettuna vuosisatoja ennen ajanlaskumme alkua. Automme ponnisteli ylöspäin kohti vihreää Galileaa, Genetsaretjärven länsirannalla olevaa Jordan River hotellia kohti.

Galileassa, noin 200 m merenpinnan alapuolella oleva Tiberias on perustettu Jeesuksen aikana. Sen asukasluku on nykyisin 35000 henkeä. Alue on tunnettu lämpimistä lähteistään. Rasittavan päivän jälkeen saimme vapaillaan.

Viides päivä 23.3.

Länsi Galilea. Vuoren rinneellä sijaitsee "Jeesuksen aikainen kylä", Nasaret Village, joka on rakennettu kuvaamaan arkielämää noin 2000 vuotta sitten. Se on oikeassa koossa oleva kyläyhteisö peltoineen, kyntäjäineen, aaseineen, ja lammaslauumoineen. Siellä toimii kutomo, leipomo ja synagooga kuten ennen, mutta turistik-
huomioiden. Yhteinen ruokailu pitaleipää, yrttikastiketta ja mausteita nauttien päätti pari tuntisen vierailun. Matkalla viljavien peltojen halki kohti länttä, Välimerta ja Haifan kaupunkia ihailimme maan moni-ilmeisyyttä. Toisaalta nerokasta huipputekniikkaa ja toisaalta ikivanhaa historiaa. Bahai-uskonnon kuuluisimman monumentin puutarhan kauneutta ei voi sanoa kuvailla. Muhraka, Karmelvuorella oli seuraava pysähdyspaikka. Sieltä avautui mahtava näköala kuuluisaan Jisreelin laaksoon.

Kuudes päivä 24.3.

Pohjois Galilea. Aamiaisen jälkeen teimme kiehtovan laivamatkan Genetsaretjärvellä. Aluksen lipussa Vapahtajan kotijärvellä, aika tuntui pysähtyneen ja mie-

len täytti suunnaton rauha. Rantauduimme pohjoisrannalla tutustuen paikallisiin nähtävyyksiin, mm. Vuorisäärnan vuoreen. Tämän jälkeen bussi kuljetti meidät mutkaista tietä ylös Golanin kukkuloille, lähelle Syyrian ja Libanonin rajaa. Suomalaisia rauhanturvaajia emme nähneet. Huikaisevat näkymät saivat matkalaisten päättää pyörälle! Jordan virta yhdistää ja erottaa. Kävelyretket puistoissa oli joillekin matkalaistille tosi koitos kosteassa ja kuumassa ilmanalassa. Lämpötilan ollessa yli +30C juomavettä kului paljon. Yhdessä kuljimme vaikeudet voittaen. Saimme tietää, että auringon laskiessa alkaa sataa. Se tarkoittaa yhden vuorokauden lepoa.

Seitsemäs päivä 25.3.

Etelä Galilea. Kiertelimme Uuden testamentin paikkoja Genetsaretin rannalla, mm. Kapernaum, sen muinainen synagooga, upeat bougainvilleet ja katolinen kirkko jäivät matkalaisten mieliin. Nämä seudut ovat Jeesuksen maanpäällisen elämän tärkeimpiä paikkoja. Päivän kruunasi odotettu uinti- ja virkistysretki Sachnen kansallispuiston kuumilla lähteillä. Kiireettömän iltapäivän aikana saimme samalla kauniin rusketuksen. Matkan haikien hetki oli lähtöjuhla Hotelli Jordan Riverin kabinetissa. Jokainen matkalainen sai "Jerusalemiin pyhiinvaeltaja" todistuksen. Nyt ajoissa nukkumaan!

Kahdeksas päivä 26.3.

Kotiinlähde. Aikaisen ylösnousun ja aamiaisen jälkeen siirryimme bussiin joka kuljetti meidät nopeasti Tulkarmin ohi moottoritietä kohti Tel Avivia ja Ben Gurionin lentoasemaa. Erittäin tarkkojen turvatarkastuksien jälkeen pääsimme nousemaan Finnairin lentokoneeseen klo 13.35. Paluulento lennettiin Turkin, Mustanmeren, Ukrainan, Valko-Venäjän ja Baltian yli talviseen Helsinkiin. Niin nopea ja sujuva oli kyyti, että noustuamme lämpöiseen bussiimme lentoasemalla, olimme ennen puolta yötä jo kotona Harjavallassa.

Tässä oli vain pääpiirteitä matkastamme. Pieniä komelluksiaikin koettiin, mutta ne kuuluvat asiaan ja unohtuvat aikanaan. Kiitämme matkan järjestäjiä onnistuneesta matkasta ja kaikkia matkalaisia hyvästä matkaseurasta. Erityinen kiitos matkanjohtajille, joiden asiantuntemus ja kokemus oli vertaansa vailla, niin ettemme pelänneet missään tilanteessa.

Tämä matka oli elämys, joka ei unohdu.

Shalom!

RITVA JA YRJÖ S. KAASALAINEN

"Jeesuksen aikainen kylä", Nasaret Village, Galileassa 23.3.2006. Ritva ja Yrjö S. Kaasalainen seuraavat maanmuokkausta.

Rakas puolisoni, isämme,
vaarimme, äijämme

Mauno Veikko TOIVIAINEN

* 6. 5.1918 Vpl. Pyhäjärvi
† 13.11.2006 Riihimäki

*Kun Luoja näyttää kypsää viljaa
ja korjaa matkiaan väsyneen,
kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa,
oisko aihetta muuhun, kuin kiitokseen.*

Rakkaudella muistaen ja kiittäen

Eeva

Matti

Helka, Seppo, Sakari ja Silke

Irma, Ari, Paavo, Jussi ja Konsta

Maritta, Jouko, Maarit, Marja ja Mariel

Riitta-Liisa, Jouni, Julia ja Ida

Erkki-veli perheineen

muut sukulaiset

Rakkaamme on saatettu viimeiselle matkalle läheisten
länän ollessa. Kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Väinö Johannes PIRKKAMAA

* 5. 3.1922 Vpl. Pyhäjärvi
† 29.11.2006 Huittinen

Syvästi kaivatun

Rauni

Juha ja Stina-Liisa

Heljä, Ilmari ja Linnea

sukulaiset ja ystävät

Kun vihdoinkin päätän matkani,
suo, että pääsen lepoosi.
Suo, että taakan maallisen
saan jättää jalkaisi juurehen.

Ystävällisenä kutsuna ilmoitamme, että siunaus on Huit-
tisten kirkossa perjantaina 15.12.2006 klo 12. Muistoti-
laisuus seurakuntakeskuksessa.

Kirkonsanoma

Valo loistaa pimeydessä

Tähänhän Jeesus tahtoi koo-
ta kaikki ihmiset. Elämän
tarkoitus on pysytellä lähellä
Vapahtajaa eli Sanaa. Joulu-
na me kokoonnumme per-
heinä, sukulaisina ja ystävä-

joukkoina sekä seurakunta-
na tiiviisti seimen ääreen
kirkoissa ja kodeissa.

Myös paimenien työn ra-
situsun uurtamat ja tuulen
ahavoittamat kasvat erottu-

vat. He ovat saapuneet kes-
ken työvuoron Jeesuksen
seimen ääreen. Joidenkin
heistä on täytynyt jäädä kau-
empana kedolla näkyvän
lauman luo vartiointiin.
Mutta ei kedollakaan vallitse
vain pimeys. Taivaalla näkyy
enkeli, ja kirkkaus loistaa hä-
nen ympärillään. Se valaisee
lampaat ja paimenet. Työssä
olevalle, tai kenelle tahansa,
joka ei pääse liikkeelle eikä
voi kirehtiä joulun tapahtu-
mien keskelle, kuuluu
ilosanoma: "Tänään on teille
syntynyt Vapahtaja."

Joulunajan kaamos ulko-
na kuvaa myös ihmiskun-
nan, meidän kaikkien elä-
mässä olevia vaikeuksia: uu-
pumusta, surua, vääryyksiä,
ahdistusta ja pelkoja. Pimey-
dessä ei näe eteenpäin, ei voi
toimia, ei voi toteuttaa teh-
täviä, jotka odottavat. Kun
sisimmässä selkenee rohkai-
seva viesti, kirkkauden ym-
päriöimän enkelin sanoma:
"Sinua varten on syntynyt
Vapahtaja, Kristus, Herra",
voi pimeyteen aucta tie
eteenpäin. Elämänusko ja
rohkeus alkavat elpyä, ja voi-
mia huomista varten löytyy.
Seimen lapsessa, pikkuenke-
leiden ympäröimässä pien-
okaisessa ovat anteeksian-
non ja rakkauden voimat.
Elämä uudistuu ja korjaan-
tuu uskon kannattelemana.
Usko tuo toivon valonsäteet
meille. Me saamme pysytellä
Herran kirkkauden piirissä
säpuolella, lähellä Vapahta-
jaa ja olla sovituksen suoji-
sa.

SILJA FORSBERG

Kuolleita

Ilkka Kaasalainen on poissa

Adrianin päivänä 4. maaliskuu-
ta 1919 Pyhäjärven Konnitsan
kylässä Tuomas ja Pauliina Kaasalaisen per-
heeseen syntyi viides lapsi,
joka sai kasteessa nimekseen
Ilkka Adrian. Isä Tuomas oli
kauppias ja maanviljelijä.
Kauppiasuransa hän oli
aloittanut puotipoikana
enonsa Tuomas Luukkasen
kaupassa ja nimetty 1907
vasta perustetun Konnitsan
osuuskaupan hoitajaksi.
Kaupanhoitajana Tuomas oli
lähies 20 vuotta ja perusti tä-
män jälkeen oman kaupan,
mutta toiminta ei muodostu-
nut pitkäaikaiseksi, sillä
hän kuoli halvaannuttuaan
marraskuussa 1928 41-vuo-
tiaana. Ilman huoltajaa jäi-
vät leski Pauliina ja seitse-
män alaikäistä lasta: Iiri, Ilmo,
Lilli, Ilkka, Kirsti, Kerttu
ja Raija. Kaikista vaikeuksista
huolimatta perhe pystyi
säilyttämään kodin ja kukin
sen jäsenistä teki työtä voi-
miensa mukaan.

Ilkka varttui yhdessä si-
sariensa ja isoveljensä Ilmon
kanssa kyläyhteisössä, jossa
monet talot olivat sukua kes-
kenään. Rauhallisen elä-
mänmenon katkaisi 1939 al-
kanut talvisota. Pojat Ilmo ja

Ilkka Kaasalainen.

Ilkka joutuivat sotaan, tytär
Lilli jäi lotaksi Pyhäjärvelle ja
kotiväki lähti evakkoon Poh-
janmaalle.

Syksyllä 1941 Pyhäjärven
takaisin valtauksen jälkeen
kotiväki palasi takaisin Kon-
nitsaan. Ilmo ja Ilkka olivat
sotatoimissa. Ilkka oli pää-
osin Konevitsan luostarisaar-
rella. Uusi evakkoon lähti
Pohjanmaalle oli kotiväellä
kesäkuussa 1944.

Ilkka palasi sodasta Seinä-

joelle muun perheen luokse.
Ilmo jäi palaamaan, hän oli
kaatunut kesäkuussa 1944.
Perheen tie kului Seinäjoelta
Tyrvään kautta keväällä 1946
Hämeenkyrön Osaraan,
minne oli muodostettu Osar-
an kartanon maista asutus-
tiloja.

Pauliina Kaasalaisen per-
heen naapureiksi tuli Kon-
nitsasta Kaasalanmäeltä en-
tinen rajanaapuri Antti ja
Hilda Koljonen sekä Konnitsa-
sta Luukkolanmäeltä Helmi
ja Olavi Kaasalainen (en-
tinen kauppias Luukkanen),
Kosternaasta Arvi ja Maria
Lappalainen, Tolsterniemestä
Maria ja Anna-Liisa Piitu-
lainen sekä Saaprusta Alekski
ja Helmi Heiskanen. Hieman
edempänä olivat Tolsternie-
mestä Matti ja Helena Nas-
kali sekä Konnitsan Hovin-
korvesta Juho ja Hilma Kaa-
salainen. Vanhaa Konnitsan
kyläyhteisöä ei ollut enää,
aloitettiin elämää uudessa
ympäristössä.

Nuorikkonsa Onervan Ilk-
ka toi kotiinsa syksyllä 1952
Harhalaan Härkällä pidettyjen
häiden jälkeen. Elettiin sa-
mannu perheessä aina 1960-
luvun alkuun, jolloin tilan
hallinta siirtyi Ilkalle. Ilkan ja

Onervan perheeseen syntyi-
vät tytär Tarja ja poika Ari.
Aikanaan Tarja muutti pois
kotoa ja Ari lähti muualle
työhön, mutta talonpito jat-
kui vanhemmilla. Karjaa pi-
dettiin aina 1980-luvun lop-
puun ja peltotä jyljeltiin aina
seuraavan vuosikymmenen
puoliväliin, jolloin ne vuok-
rattiin. Isännyyttä Ilkka piti
aina seuraavan vuosituhan-
nen alkuun, jolloin se siirtyi
pojalle Arille.

Pitkän päivätyönsä jäl-
keen Ilkka sai elää terveenä
ja henkisesti virkeänä tutus-
sa kotiympäristössä, kuten
ennen tilaa viljelllessään.
Karjalaisittain hän oli ollut
aina seurallinen, sukurakas
ja liikkuvainen. Vierailut ei-
vät rajoittuneet ainoastaan
lähiympäristöön, vaan myös
pidemmälle.

Viimeinen
matka entiselle kotiseudulle
oli viime vuoden heinäkuus-
sa, jolloin hän 86-vuotiaana
sai nähdä vielä lapsuutensa
ja nuoruutensa maisemat
Konnitsassa ja käydä sekä
kotitalossaan että naapuris-
sa Pekon Jussin talossa.

Merkittävinä piirteinä Ilk-
kassa oli se, että hän jatkoi
yhteydenpitoa tuttuihin ta-
loihin omien aikalaistensa

poistuttua ja saavutti näin
nuorempien sukupolvien
ystävyyden. Mielellään nuo-
ret juttelivat Ilkan kanssa ja
kuuntelivat hänen tarinoi-
taan. Hänen muistinsa oli-
kin säilynyt erittäin hyvänä.
Muistitietoutta oli tallennet-
tu jo aiemmin Suomen ni-
miarkistoon kerätyissä Kon-
nitsan paikannimitiedoissa,
haastatteluissa Konnitsan
kyläkirjaa varten ja Konevit-
san luostarin arkistoon ko-
pioitujen häneltä saatujen
sota-ajan valokuvien tie-
doissa.

Viimeiseksi vierailuksi jäi
viime maaliskuun lopulla
naapuriin, sukulaistaloon
Kari Kaasalaiselle tehty
käynti. Kaaduttuaan täältä
tultaessa murtui lonkka. Sai-
raalassa olon jälkeen toipu-
minen edistyi kotona hyvin.
Mielä säilyi toiveikkaana. Il-
kan luonteeseen ei kuulunut
valittaminen, elämä elettiin
niin kuin se tuli vastaan. Ai-
na oli joitain ilon aiheita

Poislähtö tapahtui yllättä-
en kaikessa hiljaisuudessa
kotona aamupäivällä
31.10.2006. Ilkka oli toivonut
samanlaista lähtöä kuin si-
sarensa Lilli ja näin kävikin.
Elämäkin oli vain kolmea

kuukautta sisarensa elämää
lyhyempi.

Siunauksen toimitti Hä-
meenkyrön Mäntyrinteen
kappelissa lauantaina mar-
raskuun 18. päivänä kapp-
lainen Tenho Korhonen run-
saan saattojoukon läsnä ol-
lessa. Arkun ääreen oli sitä
ennen laskettu kukat. Tilai-
suudessa lauloi Anssi Hirvo-
nen. Leposijansa Ilkka sai lä-
heltä äitinsä ja sisariensa su-
kuhautaa. Kaunis kukka-
kumpu jäi mäntyjen katvee-
seen.

Muistotilaisuus pidettiin
Kyröskosken seurakuntata-
lossa, missä yli kaksi ja puoli
vuotta sitten oli vietetty Il-
kan 85-vuotispäivä. Tilai-
suudessa muisteltiin vainaa-
jaa Tenho Korhonen, joka
kosketteli Ilkan viimeisiä
vaiheita ja allekirjoittanut,
joka kertoi Ilkan sukihistori-
asta ja elämästä. Anssi Hir-
vonen lauloi säestäjänään
vaimonsa Riitta. Tytär Siina
soitti viulua. Osanottoadres-
sien suuri määrä kertoi laa-
jasta sukulais-, ystävä ja tut-
tavuustilaisuudesta. Muistotilaisuus
muodostui koskettavaksi ja
kauniiksi.

YRJÖ J. KAASALAINEN

Kuolleita

Helena Paavilaisen muistolle

Muistelen äitini elämän talvalta, johon on sisällynyt monta muuttoa. Hän syntyi Vpl. Pyhjäjärvellä Tiituan kylässä Matti ja Katri Koivumäen perheeseen 7.3.1908. Siellä hän vietti lapsuutensa ja osan nuoruudesta, jota aikaa hän usein vielä vanhanakin muisteli. Varsinkin opettaja Koivusalon perhettä ja heidän Inkeri-tytärtä. Äidin vanhemmat myivät maatilansa ja muuttivat Pyhjäjärveltä Kaukolaan 1922. Äitini avioitui 22-vuotiaana Uuno Paavilaisen kanssa 1930 ja sitä liittoa kesti 70 vuotta. Perheeseen syntyi viisi lasta, kaksi tyttöä ja kolme poikaa. Äiti joutui aika paljon huolehtimaan perheestä yksin, koska isä oli automies ja oli usein pitkissä matkoissa. Sitten syttyi sota, joka vei isän niin kuin monen muun suomalaisen miehen vuosiksi pois kotoa.

Muistan hyvin, kun jouduimme lähtemään evakkoon. Oli talvipakkasen. Olimme jo nukkumassa, kun ovelle kolkutti sotilas ja sanoi: "Nyt pitää heti lähteä, hevonen odottaa ovella." Meille kaikille laitettiin lapputaulaan ja vaatteet päälle. Kyllä äiti joutui vaatteita kassinkin laittoi. Nuorin veljeni oli puolitoistavuotias. Matka jatkui härkävaunussa ja olimme kuin silakat suolassa. Keskellä vaunua oli kamiini. Juna pysähtyi Elisenvaarassa. Taivaalle ilmestyivät venäläisten pommikoneet, jolloin eräs sotilasta

Paavilaiset perheen isän, Uuno Paavilaisen hautauspäivänä vuonna 1990. Vasemmalta lapset Kalevi, Eevi, Erkki ja Eila, istumassa Helena Paavilainen. Kuvasta puuttuu Eino-poika, joka kuoli Australiassa 65-vuotiaana.

huusi, "kaikki ulos metsään." Äiti sanoi kuitenkin topakasti, "mie en lapsia vie mihikää, jos kuollaa ni tähä sit kuollaa." Sotilas tuli myös vaunuun ja onneksi hyvin kävi.

Matka jatkui halki Suomen ja nyt oli määränpää Äetsän asema. Sieltä vietiin Huhtamon koululle Huittisiin ja sitten Eskolan taloon. Emäntä oli laittanut oikein maukasta lihakeittoa ja kyllä se maistui hyvältä. Huittisista meidät siirrettiin Kokemäelle. Sieltä lähdimme jatko-

sodan aikana takaisin kotiin Kaukolaan.

Ja lähtöhän sieltä tuli taas 22.6.1944. Äiti ja minä lähdimme kävelemään lehmien kanssa. Saimme lehmät juunaan Kallislahdessa. Toiset lapset oli viety Mummun ja Ukin kanssa kuorma-autolla Parikkalan kirkkoon, josta matka jatkui Parkanoon. Sinne mekin äidin kanssa aikanaan tulimme. Parkanosta muutettiin Ruovedelle ja sitten 1955 päätepiteeseen Valkeakoskelle.

Äiti oli eläkeikään saakka

työssä Valkeakosken meijerin pesulassa. Hän oli aktiivisesti mukana eläkeläisten toiminnoissa ja kansantanssissa, jonka myötä esiintymisiä oli ulkomaillakin. Pyhjäjärvi-lehti oli hänelle tärkeä tietolähde. Viimeiset kolme vuotta hän oli Sääksmäen vanhainkodissa. Korkeasta iästään huolimatta hän säilyi virkeänä loppuun asti. Hän nukkui pois 15.10.2006 ja hänet haudattiin Valkeakoskelle.

Äitiä kiittolaisena muistaen tytär EEEI KAASINEN

Kuolleita

Ritva Marjatta Oja-Nisula os. Paussu synt. 21.12. 1947 Luvialla. Kuoli 25.10. 2006 Vantaalla. Vanhemmat Lahja ja Vilho Paussu Vernitsalta. Isovanhemmat Olga ja Aukusti Inkinen.

Raimo Seppo Simeoni Inkien synt. 10.4.1942 Kiikoinen. Kuoli äkillisesti 16.11.2006 Vantaalla. Vanhemmat Olga ja Aukusti Inkien Lohijoelta.

Merkkipäiviä

80 Henni Jalokinos os. Meskanen s. 28.8.1926 Pyhäjärvi. Asunut myöhemmin Sakkolassa.

75 Aulis Aarne Pusa synt. Vpl. Pyhjäjärven Salitsanrannassa 16.12.1931 täyttää 75 v. Nurmijärvellä. Omittelemme: vaimo Helmi ja tytär Päivi perheeseen.

Valmistuneita

Lassi Similä on valmistunut diplomi-insinööriksi 19.9.2006 Teknillisen korkeakoulun teknillisen fysiikan ja matematiikan osastolta. Lassin vanhemmat ovat Päivi Seppänen ja Timo Similä, isovanhemmat Toini (o.s. Vesikko) ja Lauri Pelkonen.

Helka Mäkelä os. Pakarinen täytti 70 vuotta 27.11. Vammalassa. Kuvassa Helka puolisonsa Timon kanssa.

Väinö Pirkkamaa

Rakennusmestari, maanviljelijä Väinö Pirkkamaa kuoli Huitististen terveyskeskuksen vuodeosastolla 29.11. Hän oli syntynyt Vpl. Pyhjäjärven Enkkuan kylässä 5.3.1922. Isä vietti monen muun tavoin aikuisikäänsä siirtolaisena ja työskenteli useilla paikkakunnilla. Karjalaisuus säilyi, vaikka murretta hän ei enää Satakuntaan siirryttyään viljellykään kuten omat vanhempansa.

Viimeisen parinkymmen vuoden ajan meille on jo ollut mahdollista käydä kokemassa paikan päällä Pyhjäjärvellä se karjalainen luonto, jota monet kaipasivat. Väinön ensimmäiset työt lapsena kotikylässä olivat paimenessa oloa ja joskus hän mainitsikin olevansa erityisen tyytyväinen siitä, etteivät ne varhaiset aamuhetket Karjalassa jääneet kokematta.

Käytyään kansakoulun 30-luvulla Väinö työskenteli rakennuksilla lähikylissä ja aina Käkisalmissa asti, urakoitsijana tunnetun isänsä Matin kanssa. Euroopan ja Suomen tilanteen muutuksessa vaihtuivat rauhantyöt

Väinö Pirkkamaa.

vähitellen toisiin toimiin. Talvisodan isä oli mukana kotirintamalla Pyhjäjärven suojeluskunnassa. Sodan päätyttyä pyhäjärveläiset evakuoitiin Etelä-Pohjanmaalle Alavudelle. Ennen jatkosotaa Väinö ennätti osallistua Salpa-linjan rakentamiseen Miehikkälässä. Syksyllä -41 Kemissä suoritettua lyhyen asevelvollisuuden jälkeen ei edessä rintamapalvelus Itä-Karjalassa, Maaselän kannaksella. Keväällä -44 osa 3. prikaatista

siirrettiin Lappiin Sallaan, mutta jo kesäkuussa venäläisten suurhyökkäyksen alkaessa tuli kiireinen lähtö Kannakselle. Juuri ennen juhannusta isä haavoittui Papolassa, Viipurin edustalla. Toinen evakkotaival alkoi sairasjunassa Poriin.

Sotien jälkeiset vuodet olivat tunnetusti voimakkaan rakentamisen kautta. Väinö työskenteli isänsä mukana Hämeenkyrössä sekä myös Keski-Suomessa. Huittisista löytyi sitten tuleva koti ja puoliso Laina, jonka kanssa yhteinen taival kesti miltei 60 vuotta Suttulan Yli-Hakunilla. Perheeseen syntyivät lapset Rauni ja Juha. Isälle olosuhteiden muutos on varmasti aluksi tuntunut suurelta, sillä Karjalan maaston, maisemien, yhteisöjen ja ihmisten lisäksi vaihtui myös työn kuva: rakennusmiehestä maanviljelijäksi. Maatilaan kuuluu myös metsä, ja metsänhoidosta kiinnostuneelle kehittyi vuosikymmenten aikana osaaaminen, josta viimeksi syksyllä ammattimies totesi kekeästi: Väinö todella tunsu metsänsä.

Väinö teki kuitenkin suu-

ren osan työuraansa pääasiassa muualla kuin kotitalallaan, sillä suoritettuaan 40-luvun lopulla Turun Teknillisen koulun tienrakenuslinjan ehti hän toimia rakennusmestarina Turun tiepiirin suunnittelupuoella 30 vuotta. Se oli tähtystämistä "hiusristikon takaa", varsinkin 50-luvulla vilkkaana valteiden rakentamiskautena. Tiet ja sillat Varsinais-Suomessa ja Satakunnassa tulivat tutuiksi. Hän arvosti jo ammattinsa puolesta tekniikkaa ja hankki sitä myös maatilaa töitä helpottamaan, mm. leikkuupuimurin jo varhain.

Isä liikkui mielellään ulkona, varsinkin juuri metsässä. Kun se mahdollisuus vähitellen loppui rajoittui, olivat kirjat mieluisin ajan-kulu. Kotimaisista mestareista Väinölle läheisin oli Waltari, jonka teokset hän luki useaan kertaan. Kirjoista välittyi sellainen ajattomuus, joka auttoi asettamaan viimeisen kahdeksan vuosikymmenen aikana tapahtuneet muutokset oikeisiin mittoihinsa.

JUHA PIRKKAMAA

Kedon paimenet

Paimenketo yön hämyä, säteilevä tähtitaivas enkelkuoro taivaalla laulaa "kunniä Jumalalle" korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken.

Paimenet pikku karitsoineen yhtyvät riemulauluun iloiseen, kirkas tähti johtaa heitä seisahtuen tallin ylle, osoittaa hyljättyä lasta seimessä nyt makaamassa.

Sädekehä lapsen yllä, hän kultaa mirhamia saa Maria tään pienokaisen povelleen nyt painaa ihmetellen tulevaista, maailmankoko vapahtaa tänne synnyit salaisesti kerran palaat näyttävästi.

Riemuissansa näkemästään paimenet pois kiihuuta, karitsoitaan kaitsemaan vieden ilosanomaa, Betlehemin tähti johtaa vielä koko maailmaa.

SUOMA SAARINEN

Seitsemän veljeksien joulu

Syödään ja juodaan pojat, sillä nyt meillä on joulu, joulu kaikilla, niin elikoilla kuin ihmisilläkin. Valeleppas Timo-veikkoseni, oluella Val-koraikan kaurakasaa tuolla soimessa.

- Kas niin! olkoon menneeksi tuoppi kumminkin. Tänä iltana ei yhtään kit-sautta, vaan kaikki saakoot,

niin hepo, koiraa ja kissa kuin Jukolan iloiset veljekset. Kukko maatkoon rauhassa ja periköön osansa huomenna. Tuossa teille, Killi ja Kiiski, huikaa kimpale karhun koi-vesta, ja tuossa sinulle, kisa-rukka. Mutta ensin kättä, sinä kyllä ilmalä! - Kas niin!

ALEKSIS KIVI

Tampereen Seudun Pyhäjärvikerhon pikkujoulu

Tilaisuuden aloitti hanuristi Eino Lamminen soittamalla tutun sävelmän "On lunta tulvillaan nyt raikas talvisää." Yleisöä hieman huvitti, kun ulkona satoi vettä taivaan täydeltä. Juontajana toiminut Pirjo Kiiala totesikin pyhäjärveläisen sanonnan tavoin. "Joulu taikka se talv vast on".

Kerhon varapuheenjohtaja Pentti Päiväläinen toivotti salintäyteisen yleisön tervetulleeksi. Hän totesi, että joulu on perhejuhla ja mekin olemme kuin tuttua yötä perhettä. Vuotten myötä ollaan harmaannuttu ja myöskin harvennettu, mutta ilahduttavasti nuorempia on tullut mukaan ja täysi sali on taas jo neljännen kerran täällä Soutupaviljongilla. Hän korosti tulevan vuoden kerhon suurta haastetta Pyhäjärvi-juhlan järjestämisestä Tampereella. Puheensa päätteeksi hän muistutti, että kaiken jouluhumun keskellä muistaisimme joulun tärkeimmän asian, Vapahtajan syntymäjuhlan.

Kerhon puheenjohtaja Laila Innanen on monipuolisesti lahjakas taitelija. Hän lauloi Osmo Immosen säveltämän Pyhäjärven Kai-puu ja esitti kaksi runoa Pyhä yö ja Satu taivaasta. Pirjo Kiiala luki "Taatan" pakinan

Pyhäjärven Laulurastaat esiintyivät joulujuhlissa. Vasemmalta haitaristi Eino Lamminen, Eila Uskola, Laila Innanen, Tuomas Lähde, Jorma Uskola, Hilka Leppänen ja Pirjo Kiiala. Valokuva Yrjö S. Kaasalainen.

lapsuuden joulusta Hämeenkyrössä. Marianne Taipale, jolla ikää oli 11 vuotta soitti pianolla Sydämeeni joulun teet ja viululla Joulumaa.

Kerholla on oma kuoro, Pyhäjärven laulurastaat, ja heidän myötänsä oltiin Nuoruusmuistoissa ja Kultaisessa nuoruudessa. Laila Innanen luki Karjalan murteella hauskan kronikan. Pyhäjärvi-säätiön hallituksen puheenjohtaja Yrjö S. Kaasalainen kertoi Säätiön toiminnasta ja heijasti valokuvia Karjalan matkaltaan.

Laila Innanen lauloi kumppaninsa Tuomas Lähden kanssa Junnu Väinön tutun laulun hieman muunneltuna Karjalan poikki ilman siipiä. Eila Uskola lausui runon Jeesuslapsi on syntynyt. Yhteislauluina laulettiin tietysti Karjalaisten laulu ja

monet tutut joululaulut. Ja totta kai juhlaan tuli joulupukkikin, mutta loskakin vuoksi ei päässyt ihan perille asti. Seija Lintula oli tarkkana ja juoksi hakemaan reestä lahjasäkin. Kaikki olimme olleet kilttejä. Ja lisäpaketteja tuli arpajaisvoito-

toistakin, joista onnekkain tuntui olevan Hassin Pirko Mouhijärveltä.

Joululuu kuuluu syömistä. Juhlapöytä oli könelikkö. Pöydän ääressä maistelimme myös tutuilla sanoilla. Ol sienhepsaa, seltii, lohennä, maaoenii, lämmintä verskii leipää ja paljon muita herkkuja Kostukkeeksi taaria. Kohvin kanssa olisi ravintolasta voinut ostaa kopsunkin, mutta sitä ei kukaan tuntunut olevan vailla. Yleisö oli ylen tyytyväinen juhlaan. Olimme saaneet monipuolisesti niin hengen kuin ruumiinkin ravintoa. Ja keskinäistä haastamista ei sovi unohtaa. Oli siis lopulaulun aika ja se oli Mun synnyinmaani Karjala. Sen myötä muistelimme äskettäin edesmennyt kerhon varapuheenjohtaja Väinö Hovivaaraa, joka oli kirjoittanut kyseiseen lauluun kolme säkeistöä.

Tampereen Seudun Pyhäjärveläiset toivottavat lehdessä lukijoille RAUHALLISTA JOULUA JA ONNEA VUODELLE 2007. Ja tervetuloa ensi kesän Pyhäjärvi-juhliin Tampereelle 14-15 päivä heinäkuuta.

SALME RINTALA

Turun seudun joulujuhla

Turun seudun Vpl. Pyhäjärvikerho vietti 23. joulujuhlaansa lauantaina 25.11.2006 Turun ortodoksisen kirkon seurakuntasalissa. Meitä oli koolla kolmisenkymmentä pyhäjärveläistä, jotka Pyhäjärven syntynyt, toiset vanhempiensa tai aviopuolison vuoksi pyhäjärveläisyydestä kiinnostuneita.

Perustajajäsenistä mukana olivat ainakin Lyyli Kurvinen ja Anja Mäkinen sekä kerhomme energinen pu-

heenjohtaja Elsa Kaasalainen, joka toimi kokoonkutsujana ja juhlan vastuuhenkilönä. Marjatta Kinnanen ja Päivi Virolainen puuhasivat emäntinä keittiössä Elsan henkilökuntana Antti Kinnasen ja allekirjoittaneen avustamina. Samettinen riisipuuro ja sekahedelmäsoppa saivat paljon kiitosta. Hyvältä maistuvait myös glögi ja kahvi, piparit ja joulutortut.

Juhlamme musiikista vastasi jo monet kertaa eläke-

läiskuoro Kylän kellot. He esittivät harmonikan säestyksellä perinteisiä joululauluja ja myös hauskoja sovituksia tutuista lauluista, esimerkiksi vanha kunnon "tip tap" houkuttelikin nyt tanssimaan tangoa! Soitimme kasetilla Pyhäjärvi-valssin. Kuorolaiset ihastuivat siihen niin että halusivat kuulla sen heti toiseen kertaan!

Vpl. Pyhäjärvi-säätiön hallituksen puheenjohtaja Yrjö S Kaasalainen toi säätiön ter-

veiset. Hän aloitti kertomalla omista sidoksistaan Pyhäjärven ja Turkuun, kertoi säätiön hallituksen viime kokouksissa käsitellyistä asioista ja työtaivoista, mm. nelikenttäänalyysistä, jolla selvitetään säätiön vahvuuksia, heikkouksia, uhkia ja mahdollisuuksia. Tärkeimpänä asiana tällä hetkellä pidetään lehden kehittämistä ja nuoren polven saamista mukaan toimintaan.

Pääsimme virtuaalimat-

kalle menetetyille asuinsoille, kun Yrjö S. Kaasalainen näytti valokuvia viime elokuussa tehdystä Pyhäjärven matkalta ja kertoi tulevasta kotiseutumatkasta sekä majoitustilanteesta Musakan lomaranassa. Kuvien myötä matkasimme ajatussissamme Pyhäjärveltä Konnitsaan ja sieltä Vuohensaloon Laatokan rannalle sen paljon kuvatus manny juurille, missä katselimme Laatokan vaahtopäisiä laineita ja kuuntelimme niiden kohnaa. Jatkoimme Käkisalmen torille ihmettelemään Leninin kanssa nykyaikaa, Kiviniemen kuohuvalle koskelle ja taas Pyhäjärvelle. Näimme kukkien laskun ja hiljentyksen sankarihaudalla ja voimme omin silmin todeta, kuinka hienosti lahjoitustalpoikielien muistomerkki oli kunnostettu. Monen kuulijan mieleen varmaan tuli ajatus, että pitäisi päästä matkustamaan ihan paikan päälle ja ottaa lapset tai lapsenlapset mukaan.

Tilaisuus lopputi iloisissa merkeissä arpajaisvoittojen luovutukseen. Voitoja taisi olla yhtä paljon kuin myytyjä arpoja! Joulupukkikin oli jättänyt lahjasäkin salin ovelle ja kaikki kiltit juhlijat saivat käteensä paketin. Siitä oli hyvä aloittaa joulun odotus.

Joulukaupungin Pyhäjärvikerhon puolesta
HELVI WILKKO

Väärä puhelinnumero

Marraskuun lehdessä oli ilmoitus "Muistojen järvi" videosta lyhyt kuvaus ja ohjeet mistä videon voi ennakkoon tilata. Lehden ilmestymisen jälkeen turkulainen Helvi Wilkko soitti ihmeissään allekirjoittaneelle kertoen samalla hänen puhelinnumeron olleen jossain videoti-lauksen yhteydessä. Voi kauhistus – olin samaan muistilappuun merkinnyt sekä Helvi Wilkon, että Kaarina Pärssisen puhelinnumerot. Karinaan soittaessa ko. uutista nappasin väärän eli Helvi Wilkon puhelinnumeron. Tarkastelimme vielä puhelimitse Kaarina kanssa ko. uutisen oikeellisuutta tahtopäivänä mutta virhe jäi havaitsematta.

Ei pahaa jottei jotakin hyvääkkin. Helvi Wilkko kertoi jutelleensa monen pyhäjärveläisen kanssa mielenkiintoisista elämäntapaista. Ystävällisesti Helvi tiedotti Kaarina puhelinnumeron soittajille. Ja tulipahan soit-tajille tutuksi säätiöme hallituksen aktiivinen varajäsen Kaarina Wilkko. Todet-takoon tässä yhteydessä, että Muistojen järvi -video saa lopullisen muotonsa 18.12. tapahtuvassa studiosovitussa ja tilaajat saavat videon aikanaan ensi vuoden puolella.

Kaarina Pärssisen oikea puhelinnumero on 040-519 3036. Sähköpostiosoite oli oikein eli kaarina.parssi-nen@pp.inet.fi

Turun kerhon puheenjohtaja Elsa Kaasalainen tervehtii kerhon jäseniä joulujuhlissa. Valokuva Yrjö S. Kaasalainen.

VPL Pyhäjärvi-seura ry valmistautuu innokkaasti juhlavuoteen

Vuosikokous päätti valita entiset puheenjohtajat ja hallituksen jatkamaan ensi vuonna VPL Pyhäjärvi-seuran ruorissa. Katsottiin, että hyvässä vauhdissa olevia valmisteluja seuran maaliskuussa pidettävään 50-vuotisjuhlaan on hyvä jatkaa kokenein voimin.

Sääntömuutoksen mukaiset valintatavat otettiin käyttöön vuosi sitten ja nyt oli arvalla valiten kolmen hallituksen jäsenen vuoro erota. Heidät kolme vuosikokous valitsi uudelleen jatkamaan seuraaviksi kahdeksi vuodeksi. Hallituksen jäseninä toimivat ensi vuonna Irma Airtto, Arja Hiiri, Inkeri Hiiri, Kaisa-Liisa Korhonen, Meeri Kuusisto, Eeva-Liisa Miikkola ja Eero Sirkkiä. Puheenjohtaja jatkaa neljättä kautta Kaarina Pärssinen ja varapuheenjohtajana jatkaa jo huomattavasti pidempään toiminut Paavo J. Paavola. Toimikuntia hallitus täydentää tarpeen mukaan, emännistöä ja isännistöä tarvitaan varsinkin alkuvuodesta vuosijuhlan erilaisiin tehtäviin. Innostus lähtee mukaan oli tosi ilahduttavaa.

Toimintasuunnitelmassa ensi vuodelle ovat tietenkin juhlavuoteen liittyvät asiat keskeisiä. Valmistumassa on seuran 50-vuotisesta toiminnasta historiikki, jota tätä luksiensa seuran pitkäaikainen entinen puheenjohtaja

teoltri Juhani Forsberg on jo viimeistelemässä. Teos tulee myyntiin maaliskuun alussa, ennakkovarauksia otamme vastaan tammikuusta alkaen.

Toinen merkittävä etappi on, että saamme seuran omistuksessa olevan Reino Tenkasen sotavuosina kuvaamaan Muistojen järvi -filmin tekstitettyä. Filmin kuvaaminen paikkojen tunnistamisen ja käsikirjoituk-

sen ovat tehneet Kari Uusitalo ja Antero Pärssinen ja Kari Uusitalo. Filmiin purkitaan myös taustalle musiikkia, jonka soinnutustusta tuttuja teemoja noudattaen vastaa Juhani Forsberg. Filmi julkistetaan vuosijuhlassa, mutta ennakkotilauksen tehneet saavat sen jo tammihelmikuulla, josta ajankohdasta informoidaan tämän lehden tammikuun numerossa. Ennakkotilaukset an-

tavat seuran hallitukselle osviittaa, paljonko filmiä VHS- ja DVT -muodossa teetetaan. Kokouksessa ja jälkeenpäin tämän lehden pienen jutun perusteella ennakkotilauksia onkin jo tähän mennessä saatu mukavasti.

Nyt jo tiedetään, että vuosijuhlaa vietetään sunnuntaina 11.3.07, jolloin ensin kokoonnutaan ekumeeniseen hartaushetkeen Karja-

la-talon kappeliin klo 12.00. Kahvittelun jälkeen itse 50-vuotisjuhla alkaa klo 14.00. Kutsut jäsenille ja yhteistyötahoille saapuvat hyvissä ajoin.

Enkkualaisten filmi nostatti tunnemyrskyn

Seuran jäseniä perheineen oli saapunut enemmän kuin pitkiin aikoihin, tällä kertaa 35 henkeä, paikalle tähän Karjala-talon Sortvala-salissa marraskuun 19. päivänä leppeässä mutta hämärässä syysäässä mutta pidettyyn vuosikokoukseen. Paikat täyttyivät pikapikaa, arvat kävivät viimeistä numeroa myöten kaupaksi, tunnelma oli tiivis ja lämmin. Osa oli tullut paikalle nimenomaan tämänkertaisen ohjelman vuoksi. Olimmehan saaneet paikalle yhden filmitekijöistä, maisteri Kari Pohjakallion, kertomaan Enkkuaa ja Pyhäjärveä laajemminkin esiteltävän Ikkuna Karjalaan -filmin syntyhistoriasta. Esittelyn päälle katseltiin tämä alkusyksystä valmistunut hieno kuvaus kotiseuduttamme.

Miu täytyy sanoa, että mie ihä kauhiast liikutuin... puhkesi puhumaan tuntujaan yksi filmiä nyt ensi kertaa nähnyt, synnyinkotinsa paikan filmiltä tunnistanut seuran jäsen. Voi sanoa, että filmi herätti kokousväessä

tunnemyrskyn. Ylistäviä ja kiittäviä kommentteja kuultiin useita. Pohjakalliolta vietiin sillä erää viimeiset filmin VHS-kasetit käsistä. Mutta ei hätää, sitä saadaan halukkaille lisää, lienee jo tätä luettaessa jälleen saatavissa. DVD-muotoista tallennetta on vielä jäljellä.

Tällä kertaa pikkujoulun merkit vuosikokouksessa olivat ensisijaisesti kynttilöissä, kattaussessa, emäntien tarjoiluissa ja hyvässä mielessä. Musisoinnista vastanneet Hannu Seppänen ja Elisa-tyttärenen ilahduttivat meitä muutamilla kansanmusiikkiteoksilla. Päivi Seppänen yhdessä Hannun kanssa viritti yhteislaulut, mutta kokousväki sorisi tuttuja tavatessaan niin innokkaasti keskenään, että laajemmasta joululaulujen viittelystä luovuttiin. Tuntuu, että kokousväki poistui paikalta siitä huolimatta tyytyväisenä. Viimeiset talkootyöhön halukkaat uudet emännät kävivät ilmoittautumassa vielä kokouksesta pois lähtiessään. Kunhan hallitus vielä joulukuussa kokoontuu, keräämme nimilistaan kertyneistä luetteloon ja vieläkin siihen pääsee mukaan. Tuntuu tosi hyvältä vetää kokousta ja jatkaa puheenjohtajana, kun innostus oli niin suurta!

Teksti ja kuvat: KAARINA PÄRSSINEN

Kari Pohjakallio (vas.) sai esiteltynään Enkkua-filmin luokseen monta innokasta ostajaa. Tässä kauppoo hierovat Edit Luukkanen ja Juhani Paajanen.

Vpl. Pyhäjärvi-lehti vuonna 2007

Tämä oma Vpl. Pyhäjärvillehtemme aloittaa ensi vuonna 51 vuosikertansa ilmestymisen. Säännöllisesti lehti alkoi ilmestyä tammikuussa 1956. Siitä lähtien se on löytänyt tiensä pyhäjärveläisyydestä ja karjalaisuudesta kiinnostuneisiin koteihin. Se sukupolvi, joka on syntynyt ennen sotia Pyhäjärvellä ja viettänyt siellä lapsuutensa ja nuoruutensa päiviä on uhkaavasti vähenemässä. Lehtemme tulevaisuus lepääkin hyvin suurelta osin toisen ja kolmannen polven pyhäjärveläisissä. Ilahduttavasti olemme saaneet tämän vuoden aikana myöskin uusia tilaajia ja nimenomaan nuoremman polven lukijoita. Lehtemme omaa varsin laajan avustajakunnan, jonka avulla lehtemme sivuilla on muistutuksia vanhoista tapahtumista. Erilaiset tapahtumat ja matkat ovat saaneet myöskin palstatilaa lehdesämme. Myöskin eri puolilla Suomea toimivat pyhäjärveläiskerhot ja yhdistykset sekä sukuseurat ovat tiedotuksissaan todenneet lehtemme hyväksi ilmoituslehdiksi.

Lehtemme kustantamisesta vastaava Vpl. Pyhäjärvi-Säätiö on joutunut kustannuspaineen johdosta nostamaan lehtemme tilaushinnan 25 euroon. Edellinen korotus tehtiin jo vuonna 2002. Lehden tilaushinta noudattelee muiden kerran kuukaudessa ilmestyvien karjalaislehtien hintatasoa. Hinnan korotuksen vastineeksi säätiömme hallitus on päättänyt, että lehti ilmestyy edelleenkin kerran kuukaudessa. Toimituskunta on saanut valtuudet tarvittaessa lisätä lehden sivumäärää siten, että mahdollisimman monen avustajan kirjoitus mahtuu lehteeseen.

Niinpä lehti tulee arvelujen mukaan joka toinen kuukausi 12-sivuisena. Myöskin lehden sisällön ja ulkoisen asun kehittäminen ovat edelleenkin hallituksen tärkeänä toimenpiteenä lähdeittäessä vuodelle 2007.

Valtaosa lehtemme tilauksista on kestotilauksia alkaen tilaus tammikuusta. Teille kaikille lehtilasku tulee tammikuun lehden ilmestymisen jälkeen. Meillä ei ole täydellistä rekisteriä kuluneen vuoden aikana poisnukkuneista tilaajista. Niinpä lehtilasku saattaa valitettavasti tulla kuolleen henkilön nimellä. Pyydämme omia tiedottamaan taloudenhoitajalle asiasta. Toivon mukaan mahdollisimman moni tällainenkin tilaus löytää jatkoon jonkun perikunnan osakkaan taholta.

Kaikissa tilausasioissa ottaa yhteyttä taloudenhoitajaan. Paljon ollaan pois kotoa mutta puhelinvastaajaankin voi lyhyen tiedotteen osoitteen muutoksista ym. asioista antaa.

Taloudenhoitaja kiittää kaikkia tilaajia kuluneesta vuodesta ja toivottaa samalla kaikille lehden lukijoille Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta.

REINO ÄIKIÄ
Nokkamäentie 256
32700 Huittinen
puh. 040-769 5775

sähköposti reino.aikia@esanet.fi

Tervehdyksiä

Sukulaishille ja tuttaville Rauhan Joulua ja Menestystä Vuodelle 2007!

Raakel Valkama ja Mikael perheineen

Oikein Hyvää Joulua ja Uutta Vuotta Tekla Pakkaselle Porvooseen!

Erkki Hietanen perheineen

Toivotan kaikille sukulaishille ja ystäville Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

Alma Rastas

Kiitos teille kaikille, jotka olitte kotiseutumatkalla Karjalassa 2.-5.7.2006. Te kaikki teitte matkastamme ikimuistettavan. Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2007 teille kaikille!

Laila Inanen.

Ensi kesän matka tehdään heti Pyhäjärvi juhlien jälkeen, eli 16.-19.7.2007. Yksi yö Terijoen Helios-hotellissa ja kaksi yötä Musakan Lomarannassa. Tervetuloa mukaan! Soitttele 040-5049135.

Katriina ja Emilia valmistautumassa joulunviettoon. vanhemmat Katja ja Seppo Kallioniemi, isovanhemmat Ritva ja Yrjö S Kaasalainen.

Muistoja kesältä 2006

Rauhahallista Joulua ja onnea tulevalle vuodelle 2007. Ensi kesän matka on 22.-26.7.2007. Mattoittuminen Musakalla, josta käsin teemme retken Pietariin. Seija Lintula puh. 03-443032 ja 040-5266220.

Lapsuuteni joulun odotusta Sortanlahdessa

Muistan sen syksyisen päivän, kun äiti kädestä pitäen saatteli minut Sortanlahden kouluun. Katselin ihmeissäni ympärilläni olevaa outoa maailmaa. Se kaikki oli niin vierasta ja ujostutti nähdessäni isojakin oppilaita, olihan siellä kyllä leikkitoveritanikin. Opettajat herättivät kunnioitusta ja vähän pelkoa. Opettajina muistan silloin olleen alaluokilla Irja Pöri ja yläluokilla johtajaopettaja Armas Tuohino sekä isompien tyttöjen käsityöopettajana Kylli Haarni (Kylli-täti), joka kulki ainakin Yläjärven koululla opettamassa. Muistan hänen talvisaikaan kulkeneen suksilla sen matkan.

Pian sain jo uusia ystäviä ja tehtäviä. Jokainen oli vuorolleen järjestäjä, piti pyyhkiä taulu puhtaaksi ja kastaa sienet seuraavaa tuntia varten sekä soittaa kelloa seuraavan tunnin alkajaiseksi. Jokaisella oli oma paikka rivissä ja rivit piti olla suorat. Rivissä ei saanut puhua eikä naureskella. Jos joku ei totellut niin järjestäjä laittoi nimen ylös ja se jäi silloin jälki-istuntoon. Piti seisoa uunin nurkassa kädet selän takana, opettaja oli vahtimassa.

Sortanlahden koulu.

Muistan ensimmäisen joulujuhlan, joka pidettiin kaikkien luokkien kesken alaluokassa. Sain olla laulukourossa. Äiti oli ommellut minulle viinipunaisen samettileningin valkoisin pitsikauluksin. Jaloissa oli mustat lakeerikengät. Olin niin onnellinen ja tuntuu, ettei kellollaan ollut niin kaunista pukua. Äiti oli siellä joulujuhlassa ja tuntui että laulo

lolin vain omalle äidilleni. Se oli jotain joka on jäänyt lähtemättömästi mieleeni.

Sitä joulua odotellessa muistelen. Valkoinen lumi-peite oli maassa, satamassa oli valot, muualla pimeää, kun me äidin kanssa käsi kädessä astelimme saapas-ostoksille Jalmari Kajanderin kauppaan. Äidillä oli lyhty

valon näyttäjänä. Tultuamme kauppias kysyi, mitä saisi olla? Äiti totesi, että tytölle pitäisi saada saappaat. Ne roikkuivat naulassa katon rajassa. Kun kauppias sai tietää numeron, hän otti pitkän kaksisaaraisen kepin ja nosti saappaat alas. Ne olivat sopivat, ei tarvittu monia sovituksia. Ne olivat vaaleat kikkärkäiset ja jäivät jalkaani.

Kotimatalla ne narisivat lumihangessa ja minä olin maailman onnellisin ihminen.

Odottelimme joulua. Isä oli tuonut joulukuusen. Äiti leipoi piirakoita ja laitteli jouluruokia leivinuuniin. Siivottiin ja siinä sain olla äidin apuna. Jännitti kovasti, kun oli luvattu, että joulupukki tulee myöhemmin. Äi-

ti teki navettatyöt ja käytiin saunassa. Herkullinen ruuan ja kinkun tuoksu täytti huoneet (aistin vieläkin sen lämmön). Oli aterian aika. Isä luki jouluevankeliumin, kuten aina sunnuntaisinkin. Oli juhlan ja kodin lämmön tunne.

Äitini lauleli aina töitä tehdessään. Hän lauloi meille joululauluja pukkia odotellessamme. Me lapset kuuntelimme tarkkaan, jos sattuisi kuulumaan kopinaa. Ja sitten kuuluikin kop, kop ja pukki asteli sisään, kysyen onko täällä kilttejä lapsia. Olihan tietysti. Muistan olleeni niin onnellinen ja juoksin kamariin, kiipesin tuolille ja lauloin pukille täysin rinnoin. Joulupukki kiitteli ja antoi lahjansa. Sain äidin tekemän räntinukun. Eero-veli sai isän tekemän puuhevos- sen, pyörillä kulkevan ja sitä vedettiin narusta. Olin niin iloinen siitä nukesta ja odotin vain nukkumaan menoa, jotta voisoin ottaa sen vierteeni. Joulupukki oli pitkä ja hoikka niin kuin naapurimme Eljas Kauppinen.

Se oli lapsuusmuistojen rikas joului, jonka olen kätkenyt sydämeni sopukkaan.

SUOMA SAARINEN

Ko meil ol lystii

Yhessä joululaulus lauletaan "Et kaikki kauniit muistot nyt tule mieleeni" ah mie haastan yhen mukavan muiston, joka nyt nousee päällimmäiseksi. Työhä tie-jette kaik et mie oon syntyni-sin Karjalan Kannakselt ja kottii oli Vanhamäki. Ku mie olin 9-vuotias ol lumenton joului, mutta muuten oikein mukava, ku joului-ukko toi meille lapsill mieluisat lahjat. Oltii saunassa käyty varhain. Mei iso tupai ol lämmin ja puhdas ja uunis tuli herkullisen ruuan tuoksu. Keskellä tuvalattia seiso i iso joulukuusi, jossa oli kynttilöitä, namusia ja latvassa ol kauris fanerinen kiiltokuvankeli.

Tuva pöyväll ol levitetty valkoinen pellavaliina ja isä-Pekka siinä pöyväpäässä luki isosta Raamatusta; "ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustus määräsi koko kansan verolle – niin Joosefin Marian kanssa." Mie istuin äiti Annan vieressä ja velipojat Veikko, Mikko ja Pentti toisel puolel pöy-tää ja kaik myö kät ristis hartaast kuunneltii ja lopuks lauletti tuu vanha ja aina uus virsi "Enkeli taivaan lausui näin".

Kynttilät tuikki kuuses kirkkaast ja enkeli siinä kuuse latvassa oli niin kauris. Mutta sitte isän täytyi mennä tallii mei Sirkka-hevosta ruokkimaan ja koh-ta kuului aisakel-

lo kilkatusta ja joului-ukko tul tuppaa ja kysy onks kilttejä lapsii ja äit sano, "et on" niin joului-ukko säkistään ojensi lahjoi. Äitil ja isäl tul kauris kortti, jossa luki Rauhallista Joulua ja myö lapset saati muie lahjoje lisäksi.

Mie Aura sain komian rummun ja velipojat saivat kukin kirkasääniset torvet. Mahtoi olla vanhemmilla rauhallinen joului, ko myö sen joulupäivän juostii kuuse ympäril. Mie löin rumpuu ja kolme tervettä ja terhakkaa poikalasta puhals torvee.

Tahvonpäiväaamul tul mei Antti-eno meil ja kysy "olik teill rauhalline joului". Myö lapset huuvetti, et meil on lystii. No eihä ne lahjat kauva ehjän säilyneet. Jäi vain mukava muisto, ko mie löin rumpuu ja velipojat marssiit ja soittiit torvee.

AURA SORONEN
(Pulakan Sukuseuran teoksesta)

Akkasen jälkikasvua esi-isien mailla

Lemiläinen linja-auto kokosi 28.7.2006 ison joukon Johanneksen, Vilhon, Veikon ja Marian (Vuohelainen) lapsia ja lapsenlapsia perheineen matkalle Pyhäjärvelle. Suurin osa meistä evakkojen jälkeläisistä oli lähdössä ensimmäistä kertaa seudulle.

Majailimme kaksi yötä Musakalla ja tutustuimme lauantain aikana kirkon alueeseen ja hautausmaahan sekä Antin asiantuntijalla opastuksella Enkkuan seutuun. Saaprun kaupan anti-mme viiden tien risteyskässä ja paikalliset asiakkaat kiinnostivat. Saimme seurata vierestä leipälähtöksen saapumisen tärkeyttä. Pihalla oli myynnissä vaatetavara. Siinä mallattiin yöpaitaa ja kotimeikkaa vartaloa vasten, muttei tainnut kauppoja syntyä. Mietimme mumomme Anna Marin kohtaloa, hän menehtyi liikenne-onnettomuudessa saamiinsa vammoihin. Tapahtuiko hevosen ja polkupyörän kolari juuri ko. risteyskässä, kellään ei enää tuntunut olevan varmaa tietoa asiasta.

Akkasen talo, matkamme pääkohde, on yksi harvoista jäljellä olevista. Ihmettelimme pienessä tuvassa miten ennen elettiin, parhaimmillaan talossa oli asunut 19 henkilöä yhtäaikaaisesti.

Mikään ei kai ulkoisesti ollut paljonkaan muuttunut, vain aika on tehnyt tehtävänsä rakennusta heikentäen. Talon nykyiset nais-

puoliset asukkaat, evakkoja hekin, rapistuvat samaan tahtiin. Lähinaapurin tiilimuurin takana eletään aivan toisenlaista nykyelämää. Pyhäjärven kauris maisema houkuttaa Pietarilaisia rikkaita. Akkasan rantaan ei ollut enää menemistä, uusia taloja sielläkin vierei. Vuohelaisessa tutustuimme Vuohelaisen taloon ja Laatokan rannalla kahlasim-

me valkeassa hiekassa ja vilvoittelimme kovassa tuulesa, uimaan ei tehnyt mieli. Käkisalmen markkinat kävimme vielä kartoittamassa samana päivänä. Kotimatalla pistäydymme Viipurin torilla heräteostoksilla.

Matka oli kiinnostava ja nuorisoiakin oli mukana kiitettävästi. Sää ei kovasti meitä hellynt, mutta pärjäsime vaatetusta lisäten.

Sieltä jäi paljon mietittävää kaikille ja ennen kaikkea haikeus meillekin, jotka emme ole Karjalassa syntyneet.

Mitä, jos... miten asiat olisivat? Olisiko meitä olemassakaan?

Kiitos Marja-Liisa-serkulle, joka järjesti tämän kaiken ja huolehti joukon kasassa pysymisestä!

AILA RANTANEN

Kirjat

”Karisteita”, Marjatta Müllerin uusi teos

Viime vuoden lopulla ilmestyi Marjatta Mülleriltä viides kirja *Karisteita*. Marjatta os. Miettinen on syntynyt Pyhjäjärven Haapaniemessä. Tekijä kirjoittaa alkulauseissa. ”Elopellolle varisee karisteita. Ihmiselokin tuottaa niitä. Keräsin jotakin omistani.”

Ja todella monenlaisia karisteita on sisältönä. On vuosien myötä tallentuja tarinoita ja pakinoita elämän arjesta. Koskettavia runoja syntymän ihmeestä, vihan kasvoista, muistoista, rakkaudesta ja luonnosta. Musiikillisesti lahjakkaana hän on säveltänyt 22 runoa lauluiksi, jotka nuotteineen ovat 200-sivuisen teoksen loppuosassa.

Lapsille osoitetussa osastossa on hellyttävä kertomus Oravatyttö Lullanista ja Aurinkoprinsin ja neito Maa. 36-sivuinen Aurinkoleikki on runon muodossa ja joka sivulla on värikäs piirros aiheesta. Yksi näistä piirroksista on teoksen kansikuvana.

Marjatta Müllerin sanankäyttö on taidokasta. Suorasanaistenkin teksti paikka paikoin rytmikästä runoa. Häneltä on aikaisemmin ilmestyneet luontoteokset *Siivekäävät ystäväni* ja *Hiljainen viesti* sekä sukukirjat *Rajamaan raskas luma* ja *Kotiranta*.

Omakustanteena painetut kovakantiset teokset ovat laadukkaita

niin sisällöltään kuin ulkoasultaan ja toivoisin niiden välittyvän laajemmallekin lukijakunnalle. Marjatta on kuitenkin hyvin nihkeä. Hän ei ajattele kaupallisuutta. Jäätyään opettajan virasta eläkkeelle, oli kirjoittamisen aika. Tarkoituksena oli tallentaa vanhempien, sukulaisen sekä myös omia ajatuksia entisestä elämästä nykypäivään. Ne jäisivät muistoksi lastenlapsille ja muille suvun jäsenille. Ja tekstiä on vuosien myötä todella syntynyt, liki 1000 sivua mitä moninaisimmista aiheista. Se on kokonaisuudessaan arvokas ja tasokas tietopaketti jälkipolville.

Marjatta on hyvä esimerkki meil-

le muillekin ikä-ihmisille, tallentaa muistoja paperille. Meillä ei tarvitse olla samankaltaista taidokasta sanankäyttöä kuin Marjatta on kirjoittanut vaan teksti voidaan muotoilla omin sanoin. Usein olen kuullut monen sanovan: ”Olisi pitänyt vanhemmiltani kysyä heidän elässään niin monista asioista, jotka nyt aikuisena kiinnostavat.” Itselläni on samankaltaisia ajatuksia. Äitini oli taitava kronikoitsija, jonka kronikoita esitettiin monissa juhlissa. Yhtään niistä ei ole tallennettu, mikä harmittaa kovasti.

Marjatta Müller on siis tallentanut monet laulut, runot, sadut ja ajatukset uusimpaan teokseensa,

josta jälkipolville on varmasti iloa. Onnittelut hienosta kirjasta.

SALME RINTALA

Aino Simola ”Kolmas Vaimo”

Vpl. Pyhjäjärven Alakylässä syntynyt Aino Simola os. Pärssinen on julkaisut oma kustanteena romaanin ”Kolmas Vaimo”.

Romaanissa päähenkilön Annan elämää kirjailija käsittelee toisaalta varsin hienotunteisesti mutta toisaalta myöskin varsin suorasanaisesti. Nuori karjalaistytty Anna on syntynyt Karjalassa, josta evakkovaiheen jälkeen on asunut monilla paikkakunnilla lopullisen oman kodin löytyessä Satakunnasta. Nuoren tytön elämä oli ollut täynnä ihania haaveita. Harastukset johdattivat hänet monien herkkien ja tunteita täynnä olevien ihmisten pariin. Maaseututeatterin näyttämölle löytyi myöskin Annan kohtalo. Elämää tuli mukaan musiikkia harrastava Johannes. Jo kahdesti aviossa olleen Johannesen

Aino Simola.

ja kokemattoman Annan intohimoisen seurustelun seurauksena on raskaus. Kerrottuaan Johanneselle raskaudestaan Anna saa vasten kasvoja kuulla kylmän tuuden. Avioliitosta ei puhuta vaan raskaus tulee keskeytettäväksi. Anna saa kaipa-

maansa tukea äidiltään ja sisaruksiltaan. Kaikki Annan ystävät ja työkaverit eivät ymmärrä Annan ratkaisua pitää lapsensa. Hyvin äkkiä selviää Annalle, että hän tulee jättämään yksin lapsensa kanssa.

Johannes ei kuitenkaan katoa Annan elämästä. Vaikka Anna kuulee ikäviä juttuja Johannesen elämästä huoli toimeentulosta ajaa Annan etsimään lapsensa isää tämän kotitalosta. Anna tapaa nyt ystävänsä ja iloisin Johannesen, joka ehdottaa vanhempiensa kuullen halusta ottaa Anna vaimokseen ja luokseen asumaan. Kanssaihminen varoituksista huolimatta Anna ja Johannes kihlautuvat nopeasti ja juhannuksena on jo vihkiäiset. Anna ja pieni poika ovat saaneet oikean kodin. Vanhaa maalaistaloa kun-

nostetaan vähitellen sillä rahalla on puutetta. Mieheensä vanhempien kanssa Anna tulee hyvin toimeen. Omalta osaltaan asiaa auttaa myöskin se, että appivanhemmat muuttavat omaan asuntoonsa samaan pihapiiriin. Miehen aikaisemmista avioliitoista olevat lapset aiheuttavat omat hankaluuksensa ja välit äitipuoleen pyysivät kylminä. Pian vihkimisen jälkeen Anna huomaa aviomiehensä kylmyyden ja epätavallisen vaimonsa karttelamisen. Mukaan kuvioon tulee myöskin viina ja sen mukana myöskin pelko miehen väkivaltaisuuksista.

Hän on paljon iltoja pois kotoa. Johannesella tuntui olevan paljon ystäviä. Hie-man maistissa ollessaan hän oli huumorintajuinen ja hauska seuramies. Väliin miehen matkat johtivat pois

omasta pitäjästä. Kaikesta huolimatta toinen lapsi ilmoitti tulostaan ja Anna kuvitteli kaiken muuttuvan taasen parempaan suuntaan. Vaikka miehen taholta Anna kohtaa ainoastaan kylmyyttä ja pahoja sanoja löytää Anna pienen paikkakunnan harrastuksista itselleen sopivan pakotien. Anna tapaa uusia ihmisiä, jotka tuovat mukanaan jopa uusia ihastuksia, joiden kanssa Anna huomaa olevansa terve nuori nainen. Ehkäpä mustasukkaisuuden puusien jälkeen Johannes löytää jälleen vaimonsa ja seurauksena on uusi raskaus. Tällä kertaa syntyyvät kaksoset. Avioliitto ei ole kuitenkaan kohdallaan.

Anna joutui pakoilemaan miestään naapureiden turviin. Avioliitto alkoi todella olla loppuillaan. Enää ei aut-

tanut yhteiset käynnit ammatiauttajien vastaanotollakaan ja Anna joutui jälleen tekemään lopulliset ratkaisut. Sovittelujen kautta asunomukseen ja sitten lopullisesti Anna, miehensä ”kolmas vaimo” oli lopullisesti vapaa.

Pyhjäjärvellä syntynyt Aino Simola os. Pärssinen osaa kirjassaan varsin onnistuneesti käsitellä monessa avioliitossa esille tulevia vaikeita asioita. Alkoholiongelmat, väkivaltaisuuksien, rakkauden kaipu, mustasukkaisuudet ja huoli omasta ja lasten tulevaisuudesta paljastuvat Annan tarinassa.

Aino Simolan romaanin ”Kolmas Vaimo” on saatavissa 20 euron hintaan kirjailijalta itseltään osoite Katajatie 1 B 11, 28400 Ulvila, puh. 02-538 9131.

REINO ÄIKIÄ

Alakylän ja Kahvenitsan koulupiirin kyläkirja valmistunut

Marraskuun lehdessä saimme jo ennakkotietoa siitä, että Alakylän ja Kahvenitsan koulupiirin kyläkirja on valmistunut. Kirjan julkistamistilaisuus pidettiin Jukkasalla 1.12. Tilaisuudessa kirjatoimikunnan puheenjohtaja Erkki Pärssinen ja muut toimikunnan jäsenet selostivat kirjahanketta. – Kyllä siinä koko lailla tarkkaan vuosi meni totesi Erkki Pärssinen. Alku oli hieman hidasta mutta loppu kohden vauhti kiihtyi. Tavoitteena oli saada kirja joulumarkkinoille ja siinä onnistuttiin. Kirjatoimikunnalla oli erinomainen asia saada mukaan toimittaja Niina Pitkän, joka suu- relta osin vastasi kirjan kiel- huollosta ja rakenteesta. Niinan isovanhemmat ovat kotoisin myöskin Pyhjäjärveltä tosin hieman toiselta puolen pitäjää eli Yläjärveltä. Kirjan taitosta vastasi Pyhjäjärvi- lehden lukijoille tuttu Heidi Niemi Idea-Mainoksesta ja kirja painettiin Vammalan Kirjapainossa. Kirjahankkeen takana ol-

Kirjatoimikunta vas. Matti Ahvonen, Arvo Pärssinen, Kalevi Lappalainen, Orjo Pärssinen, Erkki Pärssinen, Irma Pietilä, Oiva Kaasalainen ja Niina Pitkän.

lut Alakylän Nuorisoseura Pyrinnön perinnetoimikunta, joka suurella joukolla teki Pyrinnön 100-vuotisjuhlamatka kesällä 2005 Pyhjäjärvelle. Kirjan 270-sivuun sisältyy harvinaisen paljon Yrjö J. Kaasalaisen tutkimaa aikaisemmin julkaisematonta tietoutta Alakylän ja Kahvenitsan kylien asukkaiden ai-

kaisemmista vaiheista 1500-1600-luvulta. Samoin Alakylän ja Kahvenitsan luontoa niin kasvistoa kuin eläimistöäkin on Aulikki Salmian toimesta kerrottu tarkasti. Erikaisuutena on hänen toimestaan myöskin selvitys entisen kotiseutumme nykyisistä luonnonsuojelun alueista. Tutkittaessa kirjasta

koulupiirin asukkaita, taloja ja elämänmenoa on helpo- po havoita toimikunnan omamaneen tavanomaista enemmän tietoa ennen so- taa tapahtuneesta elä- menosta Alakylässä ja Kahvenitsassa. Varsinaisia kou- lujen luokkakuvia on kirjas- sa ehkä tavanomaista vä- hemmän. Niitä ei ole ilmei- sesti kirjatoimikunta saanut riittävästi käyttöönsä. Jotkut niistä ehkä kaipaavat, koska niissä näkyy se oma lapsuud- den naamataulu. Toisaalta koulukuvia ja nimenomaa- niissä esiintyvien henkilöi- den luokkakuvia on kirjas- sa eniten tunnistaminen tuottaa aina vaikeuksia. Erilaisista tapahtumista ja harrastus-ista 1930-luvulta ja jatko- san ajoilta on kirjassa varsin seikkaperäiset selostukset.

Monet entisellä kotiseu- dulla yhteiskunnallisten asioiden hoidossa mukana olleet henkilöt ovat yltäneet sotien jälkeen omien uusien kotikuntien johtotehtäviin eräät jopa eduskuntaan asti. Kirjatoimikunta toteaa aivan oikein Kalamajasta, Mont-

rualta ja Pöhlöhlästä valmis- tuneen oman kirjan muuta- ma vuosi sitten. Näiden ky- lien asukkaat kävivät Alaky- lässä koulua mutta heidän tarinansa on jo kerrottu ai- kaisemmin ja kun tuota ky- läkirjaa on edelleen saatavis- sa ei sitä ole katsottu tarpeel- liseksi toistaa suuremmin tässä kirjassa.

Sen sijaan katsaus Vpl. Py- häjärven kunnan ja seura- kunnan toimintaa on halut- tu ottaa mukaan lähinnä sii- täkin syystä, että Impi Wiikan ”Kappale Kannaksela- vaiheita” pitäjähistoria on jo vuosikaudet ollut loppussa. Asiantunteva katsaus on si- ten varsin paikallaan tässä kirjassa ja onkin omiaan li- säämään kirjan lukuarvoa koulupiiriin ulkopuolellekin.

Kirjan etukanteen on ku- vattu koulupiiriin aikaisem- min valmistunut ja nyt täy- dennetty talonnumeroilla va- rustettu kartta. Kartan nu- meroiden selvittäminen vaatii hieman salapolitiisyy- tä mutta apuna on talojen ja asukkaiden esittely yhtey-

dessä tarkemmat karttako- piot. Monissa kyläkirjoissa karttakopio on erillisenä liit- teenä kirjassa.

Perinnetoimikunta ansai- see kiitokset siitä, että kah- den koulupiiriin yhteinen kirjahanke on saatu onnelli- sesti päätökseen. Kirjan kus- tantaminen on kallista puu- ha ja on omiaan rajoitta- maan kirjan painosmäärät suhteellisen pieniksi. Tässä- kin tapauksessa saattaa käy- dä niin, että hetken kuluttua painos onkin loppuunmyy- ty. Nyt Alakylän ja Kahveni- tsan koulupiiriin jälkeläisille tarjoutuu oivallinen tilai- suus tehdä opastettu matka Pyhjäjärvelle ja omiin kotiky- liin.

Muutaman kerran Alaky- lässä käyneen ja vielä nyt- temmin jo palaneen koulun rapsulla Matti Ahvosen ja kumppaneiden kanssa is- tuskellessa voin lämpimästi suositella kirjan jokaiseen pyhäjärveläiseen kotiin.

Tilaisuusohjeet ovat lehden takasivulla

REINO ÄIKIÄ

Ukkosen sukuseuran kuulumisia

Ukkosen sukuseuran ry:n (Sakkolan Koukunniemi, Pyhäjärven ja Sakkolan Lohijoki) perinteinen sukujuhla ja sukkokous pidettiin Kulttuurikeskus Äijälässä Kangasallalla sunnuntaina 30. 7. 06. Paikalle oli saapunut 36 suvun edustajaa. Karjala-aiheisen näyttelyyn tutustumisen jälkeen nautimme pitöpöydän antimista.

Musiikkiesityksistä vastasivat sisarusket Mari ja Sanna Ukkonen sekä Elias Ukkonen. Myös Laila Innnen viihdytti esityksillään juhla-väkeä.

Sukuseuran puheenjohtajana toiminut Raimo Honkasalo toivotti läsnäolijat tervetulleiksi. Hän kertoi lyhyesti kesän

Karjalan matkasta. Matka toteutui 2. – 5. 7. 06 : yksi yö Sortavalassa ja kaksi Musakalla Pyhäjärvellä, ja paluumatalla poikettiin Terijoenle.

Puheenjohtaja muisti ruusulla vuoden aikana merkipäiviään viettäneitä suvun jäseniä: Amalia Juvonen 95-v, Pauli Inkinen 70-v ja Antti Tuomisaari 80-v. Vuoden aikana kuoleman kautta ovat poistuneet: Veera Kaipainen ja Irja Ukkonen.

Varsinaisessa sukukokouksessa valittiin seuraavaksi toimikaudeksi puheenjohtajaksi Marja-Riitta Hakala Siposta ja Raimo Honkasalo Porista jatkaa varapuheenjohtajana. Sukuseuran sihteerinä jatkaa Tuija Ukkonen Ikaalisista ja rahastonhoitajana Marja-Leena Juhola Porista. Hallituksessa jatkavat Laila Innnen Tampereelta, Pentti Ukkonen Espoosta, Taisto Kaipainen Raumalta, sekä Aulis Ukkonen Kauniaista. Uutena hallituksen jäsenenä aloitti Riitta Pykälinen Tampereelta. Tilintarkasta-

jana jatkaa Osmo Juvonen Helsingistä varahenkilönään Tiina Inkinen Savonlinnasta.

Sukuseuran jäsenmaksuiksi vahvistettiin 10 euroa/2 vuotta, 20 euroa/5 vuotta, 35 euroa/10 vuotta, kannatusjäsenmaksuon 7 euroa vuodessa.

Kokouspaikalla oli myynnissä arpoja ja suvun logolla varustettuja tuotteita. Toimintasuunnitelman

vuosille 2006-2007 mukaan toimintaa pyritään kehittämään niin, että saamme myös nuorison kiinnostamaan sukuseuran kehittämistä. Sukukirjan päivittämiseksi kerätään tietoja muutoksista.

Hallitus piti järjestäytyiskokouksen Helsingissä 30.9.06. Ensi kesän sukukokous ja sukujuhla pidetään su 29. 7. 07 Satakunnassa Huittisissa Karhijärven entisessä kyläkoulussa.

Hallitus päätti anomuksesta jakaa stipendin Ikaalisissa kesällä 2006 pelimanimestaruuden voittaneelle 18 vuotiaalle Sini Tuomelalle.

Lehti-ilmoituksista vastaavat Raimo Honkasalo ja Tuija Ukkonen. Matka Karjalaan Terijoen (Hotelli Helios) kautta Pyhäjärvelle järjestetään jälleen ensi kesänä 16. – 19.7.07.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset hoitaa kotiseuturietkimme järjestäjä Laila Innnen p. 040-5049135.

Karjalaista kulttuuria vaalivalle Kulttuurikeskukselle jätettiin kiitokseksi suvun viiri. Viirimme on myös toimitettu Vpl. Pyhäjärvi Säätiölle.

Ukkosen sukuseura ry:n hallituksen puolesta

MARJA-RIITTA HAKALA
p. 050-4583509

Pitkäse Keijon sanontoja

”Hoh hoh kou vari, sano Hannukkais Mari”. Häe ol niitä Pitkäpäe tyttöi.

”No nyt o perkele, jottei tarkene”, sano Äikkä Eelis. Eelis taas ol sielt Järpäest.

”Äh, sano Äikkä Mari. Mari ol taas Eeliksä äiti.

”Sin män, jot pomiits, sano Ijaksen Anni, ko naru katkes ja maitopurkki kaivuo putoi”.

”Kyllä kyllä, sano Rautiaise Helge”. Nää kaks viimistä oliit myös pitkäpäälisiä.

”Käytetäs vanhat ensi pois, sano Ramma Sulo”. Sulo kot ol tuas siel Niuvos.

Tä viimine o iha tätä nykypäiväe. Pitäsköhä tätä viimistä sanontua kyssyy Sulolt itseltä, jot voipiks tä julkassa ? Jot-tei vaa loukattais Sulluo ! Kyllä sie tiijät, ko sie

uot näist asjoist paremmi peril. Suloha assuu siel Lavias, niiku sie varmast tiijät. Täst tulkit mielee viel yks hyvä ja paljo käytetty sanonta.

Jot ”Kyllä sie tiijät, ko sie uot hieroja”. Täte ol vissii nii yleine sanonta, jot tekijä nim o jossai vaihies puont pois.

Nii, jot Ramma Sulol terveisiä. Myöhä käytti Sulo kans yhes kansakouluu välikaan, niiko myös sanotti sitä sotie välistä aikaa, ko oltii siel Karjalas. Taijettiha myö käyvä Sulo kans yhes kiertikouluuki sillo ennenvanhaa, niiko myö sit talvusotua ieltänt aikua sanotti , jo sillo välikaan.

Ei täst sit muutako terviösi kaikil Pyhäjärvi-lehe lukijoil ja HYYVVE-ÄÄ JOULUU !

KEIJO

Markku Evala puheenjohtajaksi Huittisissa

Huittisten Karjalaseuran syyskokouksessa 29.10. puheenjohtajana toimi seuran puheenjohtaja Reino Äikiä ja sihteerinä seuran sihteeri Markku Evala.

Reino Äikiä halusi jäädä pois seuran puheenjohtajana tehtävistä 12 vuoden toiminnan jälkeen. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Markku Evala ja uudeksi varapuheenjohtajaksi valittiin naistoimikunnan puheenjohtaja Merja Inkinen. Seuran uudet säännöt edellyttivät koko hallituksen uuden valintaa. Tehdyn päätöksen mukaan hallituksen jäsenmäärä on puheenjohtajat ja seitsemän jäsentä, joiden toimikausi kestää kaksi vuotta. Hallitukseen valittiin Jukka Naskali, Paavo Punkari, Kristiina Kaasalainen, Maili Huppunen, Pauli Paukku, Heikki Kiiski ja Pekka Lehtinen.

Huittisten Karjalaseura ry:n puheenjohtajat Markku Evala ja Merja Inkinen.

nen, Maili Huppunen, Pauli Paukku, Heikki Kiiski ja Pekka Lehtinen.

Varsinaiseksi tilintarkastajaksi valittiin Maija-Liisa ja Pentti Kalmi sekä varatilin-

tarkastajiksi valittiin Pentti Kiuru ja Uuno Kulmala.

Valittiin seuralle seuraavat toimikunnat: Naistoimikunta kokoonkutsujana Merja Inkinen ja muina jäseninä Senja Kiuru, Taina Pärssinen, Marja-Liisa Heinonen, Elli Marjamäki, Erja Kiiski, Aira Lähteenmäki, Raija Pelto, Maili Huppunen ja Merja Evala. Urheilu- ja kyykkätoimikunta kokoonkutsujana Yrjö Inkinen ja muina jäseninä Jorma Kuronen, Pauli Paukku, Heikki Kiiski ja Lauri Karrela. Kalastusvastava: Rauno Huppunen. Kehittämistoimikunta/ tulevaisuustoimikunta: kokoonkutsujana Merja Inkinen ja muina jäseninä Erja Kiiski, Arja Ojala, Kristiina Kaasalainen.

Huittisten Karjalaseurassa vilkasta toimintaa

12-vuoden puheenjohtajakauden jälkeen Reino Äikiä halusi jättää tehtävät nuorempiin käsiin. Samassa yhteydessä uusien sääntöjen myötä hallituksen jäsenmäärä pieneni entisestä 13 jäsenestä yhdeksään jäsenen. Vuosikymmeniä seuran hallituksessa olleet Taina Pärssinen, Elli Marjamäki, Jorma Kuronen ja Vilho Viskari halusivat jäädä pois hallituksesta. Lisäksi lähes 30 vuotta seuran naistoimikunnassa toiminut Helvi Äikiä halusi jäädä myös pois. Vilho ja Ritva Viskari aktiiviset seuran hallituksen ja naistoimikunnan jäsenet muuttivat Hallikkoon ja ovat löytäneet jo siellä yhteydet paikalliseen karjalaseuraan.

Reino Äikiä.

Reino Äikiä muistelee puheenjohtajakauttaan monien tapahtumien vuosina. Tuohon aikaan mahtuvat

kahden Vpl. Pyhäjärvi juhlat ja samoin kahdet Sakkolajuhlat. Valtakunnalliset Karjalan Liiton kesäjuhlat Porissa olivat v. 2002 ja niin seuran puheenjohtaja kuin jäsenistö olivat mukana monissa ohjelmissa ja talkootöissä.

Monen muun seuran tavoin Huittisten Karjalaseuran on keksittävä uusia konsteja nuorten mukaan saamiseksi seuran toimintaan. Kuluneen vuoden aikana onkin useita uusia jäseniä saatu mukaan seuraan. Karjalaisuus ei saa katketa siinä vaiheessa kun lapset muuttavat pois kotoa. Huittisissa on saatu mukaan seuran toimintaan myöskin paikkakunnan ei karjalaista synt-

perää omaavia henkilöitä. Vaikka suurin osa karjalaisväestöstä on Vpl. Pyhäjärveltä lähtöisin olevia unohtettu ei ole Sakkolasta ja muista pitäjistä lähtöisin olevia. Olemme halunneet esiin tuoda koko Karjalan toiminnassamme. Lähivuosien toimintaan tulee varmasti kuulumaan entisten tapahtumien lisäksi karjalan murteen esille ottaminen ja myöskin erilaisille musiikkitapahtumille ja yhteislaulutillaisuuksille tuntuu jatkossa olevan tilausta. Karjalainen ruoka- ja käsitöiden muu perinnekulttuuri tulee muodostamaan toimintasuunnitelmien rungon. Seuran jäsenmäärä on tällä hetkellä 180 jäsentä.

Vuoden ruoka ja leivonnainen

Karjalan Liiton naistoimikunta on perinteiseen tapaan valinnut vuoden ruuan ja leivonnaisen. Vuoden ruoka on lavansaarelainen silakkalaatikko ja leivonnainen räisäläinen korvapuusti.

Valitsemalla vuoden ruoka ja leivonnainen tehdään tunnetuksi monipuolista karjalaista ruokakulttuuria. Tällä kertaa valinta osui korvapuusteihin kannakselta ja saaristolaisruokapöydästä on tuttu lavansaarelainen silakkalaatikko.

Korvapuustit Räisälästä

Taikina:	
5 dl	maitoa
50 g	hiivaa
1 tl	sulaa
1 1/2 dl	sokeria
1 rkl	kardemummaa (hienoa)
	vehnäjuuhjoja
160g	voita
Täyte:	
n. 100 g	pehmeää voita tai kirpeää hilloa, sokeria ja kanelia
Voiteluun kananmunaa, pinnalle raesokeria	

Valmista pullataikina ja anna sen kohota. Paine taikina kahteen osaan ja kauli levyksi. Levitä täyte levyn päälle. Kääri levy rullaksi, saumakotta leivinpöytää vasten. Leikkaa rullasta vinoittain paloja ja nosta palat pystyyn leivinpöydälle. Paina taikina korvapuusteiksi, voitele. Paista uunissa 225 asteessa noin 15 minuuttia.

Silakkalaatikko Lavansaaresta

(5 hengelle)	
250 g	suolasilakkaa
200 g	siansivua

1 n. 2 l	sipuli leikattuna ohuiksi viipaleiksi viipaloitua perunaa (jauhoista) mustapippuria
Liemeksi munamaito	
5 dl	maitoa
2	kananmuna

Liota silakoita kylmässä vedessä. (maista suolaisuus). Poista ruodot ja leikkaa puolileiksi. Leikkaa siansivu suikaleiksi ja ruskista sipulin kanssa. Voitele vuoka (laatikko) ja pane pohjalle osa perunaviipaleista. Lisää kerroksittain perunaviipaleet ja silakkafilleet, siansivu ja sipuli sekä mausteet. Vatkaa munamaito ja kaada vuokaan.

Kypsennä 160 asteessa noin 2 tuntia. Pitkä haudutus parantaa laadikon makua. Tarjeluun koristeeksi ruohosipulisilppua ja lisäksi etikkapunajuurtia.

Karjalaisin terveisin
MERVI PIIPPONEN
kulttuuri- ja tiedotussihteeri
Karjalan Liitto, p. (09) 7288 1714
mervi.piipponen@karjalanliitto.fi
www.karjalanliitto.fi

Viimeinen viesti Järisevästä

Toivo Kukulka kahdelle alokkaita kouluttamassa olevalle veljelleen

Järisevä 10/12 klo 15, os. 80/RT.3, 9 Kenttäpostik.

Rakkaat veljeni!

Sain illalla lähettämämme kortin. Parhaimmat kiitokset siitä. Me täällä eletään nykyajan malliin. "Neuvottelut" sujuvat ystävällisessä hengessä. Tänä aamunakin jo videltä meidän pojat lähetivät aamuterveisensä "tuntemattomalle sotilaalle" Varsinaiset neuvottelut alkoivat vasta klo 8. Ensimmäisen puheenvuoron käytti hyvin jämerästi Paasikivi-Sakkola ja heti hänen peräänsä ehätti ääneen Tanner-Kenttä-, mutta ei malttanut kauan olla ääneti naapurikaan, vaan alkoi jo sekaan sotkea. Nyt onkin Molotofh paasannut kaiken päivää kovasti käsillään huiতো. Nim. ammuksot ovat putoilleen ympäri seutuja. Kovasti on Molotoukka pauhannut kaikkina muinakin päivinä aina itenäisyyspäivän aamusta al-

kaen. Tämä meidän niemekin alkaa olla nimensä mukainen, siksi paljon on tänne kranaattia satanut. Ihmeellinen on kuitenkin ollut Jumalan johdatus, kun Hän on meitä varjellut tässä hiidenkirnussa. Vaikka on paukunut lakkaamatta, ei meidän osastosta ole vielä mennyt ainoatakaan miestä. Herra on meille näyttänyt, että Hän on meidän aseemme ja kilpemme. Jos ei niin olisi, niin meidänkin joukko olisi voinut jo harventua. – Me olemme kaikesta huolimatta saaneet viettää tämän sunnuntaipäivän "rauhassa". Olen täällä ryhmäni kanssa "nykyaikaisessa" kodissa. Ulkonäöltään tämä on kovin vaatimaton, mutta sisällä täällä on oma viehätysensä. Saamme nim. täällä keittää teetä kirkaspintaisessa Kastor mallisessa kotiliudessa, joten olemme pärjanneet hyvin, mutta Ondruskan Tuomas on sairastunut jalassa olevaa paisetta. – Nestori sai itsenäisyyspäivänä ylennyksen kersantiksi,

samoin Sipiläisen Veikko. Paljon oli ylennyksiä, mutta toiset olivat pitempimatkaisia. – Kotiasioista en ole saanut mitään tietoa kuin sodan ensimmäisinä päivinä. Ei ole ollut kyllä heistä mitään huolta. Kyllä Taivaallinen Isä heistä huolen pitää, samoin kuin meistäkin. Jos hän on meidän kanssamme, niin Suomen kansa saa vielä nähdä onnen auringon nousevan. Kohtalo voi vielä meidänkin veljespolven johtaa saman pöydän ympärille täysilukuisena, vaikka nyt olemmekin jokainen omalla kolkallamme. – Tänä aamuna olin vartiossa 6–10 ja nyt lähdän 18–aamuun 6. Olemme siksi lähellä etulinjaa, että vartio täytyy olla vahva. – Te olette vielä kaukana sodan melksestä ja toivotaan ettei se sinne saakka ehtisi koskaan. Minä olen jo alkanut tähän tottua, kun on jo 11 päivää kulunut tässä rytäkässä. Jumala voi kuitenkin meitä johdattaa vaarojen läpi vahingoitta, kun Häneen turvaamme. Siksi ei meillä

olekaan syytä pelkoon. Kyllä hän meistä murheen pitää. Jälleennäkemiseen toivoen ja teille kaikkea hyvää toivottaen veljenne Toivo.

Arvo Kokko kertoo kirjasaan Mantsi-Järisevä-Koivisto (WSOY 1950) 30.12.1939 tapahtuneesta pommituksesta seuraavasti: "Nyt syntyi tykistötaistelu, joka kiihtyi ankarimmaksi siihenastista. Raskaita ja kevyitä kranaatteja satoi patterin ympärille, mutta tykkinmiehet – varsinkin alikersantti T. Savolainen ja K. Kinnari sekä korpraali Kortelainen – kunnostautuivat pysyen räjähdysistä välittämättä paikoillaan tykin ääressä ja ampuen saatuja maamaleja minkä suinkin ennättivät. Viidenkymmenen minuutin kuluttua venäläiset saivat ensimmäisen osuman. Raskas kranaatti sattui konekiväärikorson luhistaen sen täydellisesti. Korsi oli, niin kuin oli pelätty, liian lähellä patteria ja se joutui patteriin suunnattujen pitkien keskitysten uh-

riksi.

Korsussa oli täysosuman sattuessa useita miehiä. Vääpeli Helanti pääsi pelastutamaan ja ilmestyi yltäpäältä noessa ja rasvassa komentokorsuun ilmoittamaan tapahtumasta. Kiiruhdettiin pelastustyöhön. Vastaan tuli kaksi omin voimin esiin-kaivautunutta miestä pökyryksissä hoiperellen kuin humalaiset. Korsiin ehdittäessä tavattiin vielä kaksi pelastunutta. He olivat olleet loikomassa lavitsilla ja säästyneet ylisinkoutuneilta sirpaleilta. Toisia ei näkynyt. Kranaateista välittämättä aloitettiin raivaustyö.

Pian löydettiin kersantti Kukko. Hän oli pahasti haavoittunut molempiin jalkoihin. Verta vuoti viljalti. Kovista tuskistaan huolimatta hän ei päästänyt vähäisintäkään valitusta eikä puhunut tovereilleen sanaakaan, kun nämä kiskoivat häntä katto-ukkien puristuksesta. Hänen haavansa sidottiin ja miestä lähdettiin kuljettamaan kenttäsairaalaan Py-

hjärvelle. Hän oli jo poistunut ajatuksistaan kaiken maallisen ja keskittynyt rukoukseen anoen kuuluvalla äänellä apua Taivaan Herralta itselleen, omaisilleen ja isänmaalle. – Hän kuoli seuraavana yönä sairaalassa rukoukseen vaipuneena.

Viimeisenä kaivettiin esiin reserviläinen T. Kuisma. Hän oli osuman sattuessa istunut pöydän ääressä kirjoittamassa kirjettä vaimolleen. Hänessä ei ollut enää paljon elonmerkkejä. Vain muutamia korahduksia kuului häntä esiin vedettäessä. Luhistuneet tukit olivat ruhjooneet Kuisman monesta kohdista. Vammat sidottiin ja häntä lähdettiin kuljettamaan sairaalaan. Silloin hän tuskin enää olikaan hengissä. – Kesken jäänyt kirje löydettiin mullan seasta. Se toimitettiin vastaanottajalleen, samaan matkaan suruviesien kanssa."

Rauhaisaa joulua ja onnellista uutta vuotta lukijoille, toivottaen Einari Kukko

Karjalaan takaisin – ensimmäisen kerran

Tarinani on klassinen, jopa kliseinen. Koko ikäni olin tiennyt isoäitini olleen Viipurista. Olin kuunnellut hänen tarinoita ja haikailuun takaisin Karjalaan. Mutta vasta paluumatkalla juhanuksen jälkeen kävellessäni ensi kerran Linnakatuja keskustaan päin ja silmäillessäni vanhoja suomalaisia kivilatoja (vanhat kaupunkikivitalot ovat heikkouteni) minulle alkoi oikeasti valjeta, että kyseessä on ihan oikeasti suomalainen kaupunki, jossa on asunut suomalaisia. Myöhemmin kotimatalla soitin äidilleni, joka kertoi hankin asuneensa Viipurissa kaksivuotiaana elokuusta marraskuuhun 1939 – olin siis 50-prosenttisesti itsekkin karjalainen, mutta tämä selvisi minulle vasta yli nelikymmenvuotiaana!

Olimme nyt yhdessä vaimoni Marjon kanssa päättäneet lähteä neljän päivän kiertomatkalle Kannakselle katsomaan niitä paikkoja ja kaupunkeja, joista olin kuulut puhuttavan ja joista olin lukuutkin paljon, etupäässä tosin sotahistoriaa. Halusimme myös matkalle, jossa mukana olisi myös aikoinaan Kannaksella asuneita ihmisiä, ja meitä matkalle houkutellut Antti Kaksonen Yläjärveltä olikin innokas näyttämään meille vanhan kotitalonsa paikan. Hän oli suostunut meille matkajärjestäjäksi Heliä, ja niinpä perjantaina kesäkuun 23:n kahden aikaan yöllä astuimme linja-autoon kohteena Vaalimaa, Viipuri, Ihtala, Summajärvi, Äyräpää...

Melkoinen ohjelma meitä odottiin, sillä aikaa on ryhmäviisumilla vain neljä päi-

Musakan rauhaisaa rantaa Pyhäjärvellä.

vää ja nähtävää niin paljon. Näin alkumatkasta emme juuri viipyneet Viipurissa, vaan sinne oli tarkoitus palata myöhemmin.

Jo ensimmäinen ulkoisesti vaatimaton kohde tien molemmilla puolilla entisen Summan kylän kohdalla oli minulle tärkeä, nimittäin Sj 5 eli niin sanottu Miljoonakorsu. Näillä tienoilla käytiin talvisodan rajuimmat taistelut, ja vaikka venäläiset käyttävätkin pahoin tuhotu korsiä näköjään kaatoipaikkana, se ei vähennä sen arvoa.

Myöskin Äyräpään kirkonrauniot ja vanhat juoksuhaudat ovat vaikuttavia muistomerkkejä, paljon patsaita tai muita pystejä puhuttelevampia. Historiankirjoitusta voi lukea vaikka päänsä mustaksi, mutta jos

ei itse näe kuoppia ja kivenpaloja, jotain jää kokemuksesta puuttamaan. Kysehan on maasta, konkreettisesta alueesta, joka nähtiin ja joka nähdään arvokkaana ja kauniina. Pulahdin Vuokseen uinnille kuten isoäitiniikin varmasti aikoinaan teki, kova uimari kun oli.

Mutta elämän ei pidä olla vain muistoja. Suomalaisen Antti Musakan omistaman Pyhäjärven lomakylään majoitautuimme ehdimme vielä Laatokan rantaan juhanuskokolle ja uimaan. Matalaa hiekkarantaa ja viileää vettä, mutta ihme kös tuo, kun edessä aukeaa aava kuin meri. Tuonne pitäisi päästä melomaan... Kuivataten itseni ja pyyhkeen kokon loimussa; rungot romahtavat hienohiekkaiselle rannalle, jossa on vain oma

suomalaisryhmämme juhannusta viettämässä. Kävelemme pois ja meistä jää vain tuli rannalle.

Juhanuspäivänä suuntasimme Taipaleenjoen etelärannalle Metsäpirttiin, koska kenties tärkeämpiin maisemiin pohjoispuolelle johtava tie oli kuulemma liian huonokuntoinen linja-autolle. Mutta lisääntyvien venäläisten kesämökien lomasta pääsi sentään jyrkälle rantatöyräälle vanhan lossipaikan lähellä. Joka paikassa tulevat mieleen kirjaimistot – tämänkin joen talvisesta historiasta olen lukuut, mutta haittaako ennakkokäsitys nykyhetkestä nauttimista? Vai voiko menetettyyn Kannakseen koskaan suhtautua puolueettomasti?

Päivän viimeinen kohde

oli Käkisalmi, nimenä minulle tähän asti Viipuriaikin mitänsanomattomampi. Aikaa oli joko kaupunkia tai linnaa varten, ja kaltaiselleni linnojen keräilijälle valinta ei ollut vaikea.

Sunnuntaiin saimme koonaan kulumaan Valamon retkeen, sillä tien kehous hidasti matkantekoa. Mutta jo kolmannen jäljellä olevan kaupungin eli Sortavalan näkeminenkin oli vaivan arvoista, vaikka toki Valamon luostariin kannatti tutustua, kun opaskin oli pätevä ja ystävällinen. Silti Kannaksella kaikki tuntui tärkeältä: vanhat kivitalot, Käkisalmen puistot, hävinneiden hautausmaiden aidat, korsun vääntynyt betoniraudtoitus, ihmisten entiset kotisijat, Laatokan aava, hiekkarannat. Synn oli tietenkin osit-

tain uutuudenviehätys, koska en ollut näillä main ennen liikkunut, mutta ennen kaikkea tutustuin uudestaan kotimaahan. Olin tullut takaisin Kannakselle, ensimmäisen kerran.

Mistään koti-ikävästä tai hempeilystä ei ollut kyse – oma kotini on Helsingissä – enkä toisaalta mielestäni ollut pelkkä turisti, mutta näin nyt toisenlaisen mahdollisen nykypäivän tai tulevaisuuden. Entä jos sotaa ei olisi ollut? Ausisinko Viipurissa, olisinko siellä töissä? Siellä olisi varmasti yliopisto, jossa olisi voinut opiskella. Olin varmasti retkeillyt meloen eri vesistöissä. Kannas oli rinnakkainen todellisuus, yksi lukemattomista mahdollisuuksista, joskin todennäköisempi kuin moni muu.

Seuraavana päivänä koitti jo paluumatka. Viipurissa oli tietenkin kiivettävä linnan torniin, jonka huipulle Antti Kaksonen oli kuulemma kerran sota-aikana kiivennyt irrottamaan kiinni juutunutta lippua. Tämä piti tehdä kupolin ulkopuolelta, narutikkaita pitkin... Ylhäältä aukeni kaunis näkymä kaupunkiin, jossa meri ja joki ja ilma kohtaavat. Tuuli pudisti takkiani, kun katseilin valokuvista tuttua talomaisemaa. Olen aina pitänyt merikapungeista, tai ainakin veden ympäröimistä, ja Viipuri ja Sortava ovat juuri sellaisia. Mitähän minä nyt tekisin, kun olen tutustunut menneisyyteen, joka tuntuu samalla tulevaisuudelta? Ainakin haaveilun vähenee, mikä on tietysti hyvä asia.

MARTTI ROIVAINEN

Rauhallista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta kaikille pyhäjärveläisille ja lehtemme lukijoille!

Vpl. Pyhäjärvi-Säätiö, Vpl. Pyhäjärvi-lehti

Pyhäjärvi Vpl. vaakuna

Vpl. Pyhäjärvi - Säätiön edeltäjä Pyhän - Säätiö antoi Kaarle Viikan tehtäväksi suunnitella entisen kotipitäjämme vaakunan 1988. Suomen heraldinen seura on merkinnyt rekisterinsä Pyhän-Säätiön hakemuksesta numerolla 195 16.1.1989 vaakunan jonka vaakunaselitys on:

*Punaissa kentässä kulta-
lainen lipuke, jossa musta,
kultikas tylläpääkärinen
ankkuriristi; ristin allin sa-
kara muita pitempi. Lipuk-
keen yläpuolella kaksi irta-
naista toisiaan vastaan oike-
vää käsivartta, joista oikea
pitelee miekkaa, vasen käy-
rää sapelia; kaikki hopeaa.*

Helsinki 13.4.1989
SUOMEN
HERALDINEN SEURA

MAUNU HARMO
Puheenjohtaja
TAPANI TALARI
Rekisterinhoitaja

Oheinen vaakuna selityksi-
neen on nähtävissä myöskin
säätiömme kotisivuilla www.vplpyhajarvi.fi josta sen voi
tulostaa suurennettuna hy-
vällä valokuvapaperille ja
vaikka kehystä seinälle. Sak-
kolalaiset ovat viime
vuonna saaneet aikaiseksi
oman vaakunansa. He ovat
valmistuttaneet siitä myös-
kin ns. kansanpainoksen jo-
ka on myytävissä. Säätiöm-
me toimista on myöskin
käynnistetty oman vaa-
kunamme myyntiin tarkoi-
tetun painoksen suunnitte-
lu. Ehkäpä Tampereen juh-
lien myyntipöydällä tällai-
nen vaakuna jo onkin.
Normaalikokoista kipsistä
Pyhäjärven vaakunaa val-

Vpl. Pyhäjärven pitävä-
vaakuna.

mistettiin alkujaan viisi kap-
paleta. tehtiin lahjoitukset
Suomen kunnallisiin liittoon,
Karjalan Liittoon ja Alavu-
den kaupungille. Jäljellä on
sis kaksi vaakunaa, joista
toinen on osittain särkynyt
Vpl. Pyhäjärvi-juhlien yhtey-
dessä. Viimeistä käyttökel-
poista on käytetty juhlien
puhujapöytäkoristeena
kesäjuhlien yhteydessä.

Vaakunasta valmistettiin
aikanaan myöskin ns. pieni
seinävaakuna, jota nume-
roituna on jaettu säätiön
hallinnossa tai muuten sää-
tiömme toimintaan vaikut-
taneille pitkään mukana ol-
leille henkilöille merkipäi-
vien ym. tilaisuuksien yhtey-
dessä. Nyt nämäkin vaa-
kunat ovat loppumassa ja hon-
kakokelainen valmistaja on
muutama vuosi sitten kuol-
lut.

Vaakunaselitystä pitää ai-
na tulkita oikein. Pitää aset-
taa tavallaan vaakunan vie-
reen kasvot katsojaan päin ja
oikea ja vasen määräytyy täl-
lä tavoin.

Joka haluaa tarkemmin tu-
tustua heraldiikan saloihin
on internetistä sitä sivukau-
palla saatavissa.

Muuten tämä meidän vaa-
kunamme on hyvin selvä-
piirteinen ja erittäin kaunis.
REINO ÄIKIÄ

Tunnetko sukusi -matka Vpl. Pyhäjärvelle 15.-18.3.2007

Huittisten Pyhäjärvi-juh-
lilla tehdyn esityksen ja
Säätiön hallituksen teke-
män päätöksen mukaan
järjestetään matka enti-
selle kotiseudulle. Majoi-
tus ja puolihoito Musakan
Lomarannassa. Mat-
kalle voidaan ottaa mukai-
naan enintään 35 henki-
löö ilmoittautumisjärjes-
tyksessä. Toivomme, että
matka yhdistää erityisesti
Vpl. Pyhäjärven sukuja
tuntevia ja kiinnostuneita
henkilöitä. Jos kiintyi ylit-
tyy, matkanjärjestäjät
huolehtivat siitä, että
neuvottelemalla tasa-
puolisuus ja kohtuus to-
teutuu.

Maaliskuussa Kannak-
sella on yleensä talviset
olosuhteet, joten kuljem-
me aurattuja päteitä ja
näämme toisenlaisia
maismia kuin kesällä.
Käväisemme myös Käki-
salmen linnan museossa.
Linja-auton reitti ja aika-
taulu on seuraava:

Huittinen Mh klo 05.00,

Äetsä-Kiikka Uimahalli
klo 05.20, Vammala Mh
klo 05.40, Nokia klo 06.20,
Tampere Mh klo 06.40,
Lahti Rautatieasema klo
09.00, Kouvola asemat klo
09.45, Luumäen Motelli
klo 10.30-11.30 jossa ruo-
kailutauko. Lappeenran-
ta Mh klo 11.45, jonka jäl-
keen Äiti Karjala -muisto-
merkin tutustuminen.
Raja ylitetään Nuijamaal-
la ja Viipuri ohitetaan
menomatalla. Musakan
Lomantaan saavumme
noin klo 18. mennessä.
Matkatuomistomamme on
Lomalinja Tampere. Mat-
kan hinta on noin 290 eu-
roa/henkilö. Ilmoittaudu
tammikuun aikana. Ter-
vetuloa!

Lisätietoja matkasta
antavat: Yrjö S. Kaasalai-
nen puh. 02-674 0250 il-
taisin tai GSM 0400
626 770, e-mail: yrjo.kaa-
salainen@luukku.com

Antero Pärssinen GSM
050 570 6575, e-mail:
tero.parssi@phnet.fi

KIRJAUUTUUS

**Alakylän ja
Kahvenitsan koulu-
piirien kyläkirja
on tullut markki-
noille.**

Kirjaan on tallennettu
tietoja Vpl. Pyhäjär-
ven keskeisen alue-
en tapahtumista
kaukaa historiasta aina
nykypäivään asti. Kirjassa ker-
rotaan alueen historiasta, luonnosta, ih-
mistä ja heidän elintavoistaan. Teoksesta löy-
ty tietoja sotien syntyisestä, evakkomatkoista ja
sijoittumisesta uusille asuinpaikoille. Kirjassa kerrotaan myös nykyis-
ten vallassaolijoiden asumisesta siellä ja yhteistoiminnasta heidän
kanssaan.

Kirja on hyvä matkaopas sinne suuntautuville kotiseutumatkaili-
joille. Se on hyvä lahja varsinkin nuoremmille, jotka haluavat tutus-
tua vanhempiensa synnyinsuutaan ja elämään menetetyssä Karja-
lassa.

Kirjaa voi tilata alla mainituilta kirjatoimikunnan jäseniltä ja no-
pelle tilaajalle se ehtinee vielä jouluksi.

Kirjan hinta on 30 euroa kpl + lähetyskulut.

- Erkki Pärssinen, Ruotsilankylän tie 239, 38300 Kiikka. Puh. 03-5135150 tai 0500-755981. Sähköp. erkki.parssinen@surfeu.fi
- Oiva Kaasalainen, Kannintie 7, 38210 Vammala. Puh. 050-3550169. Sähköp. oiva.kaasalainen@kopteri.net
- Orjo Pärssinen, Sarkiantie 169, 38300 Kiikka. Puh. 03-5135294 tai 050-5994096.
- Kalevi Lappalainen, Kangasmaankuja 8, 38210 Vammala. Puh. 03-5141580.
- Arvo Pärssinen, Koivukuja 6, 38300 Kiikka. Puh. 03-5135028.
- Matti Ahvonen, 32740 Äetsä. Puh. 03-5133421 tai 050-5661523. Sähköp. matti.ahvonen@kolombus.fi
- Irma Pietilä, Napanpolku 6, 38300 Kiikka. Puh. 03-5135991.

Toivomme hyviä ja antoisia lukuhetkiä kirjamme parissa.

TAPAHTUMAKALENTERI

■ **Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön hallitus** pitää tilikokouksensa Vammalassa torstaina 18.1.2007. Hallintoneuvoston kokousajankohtaa on myöskin aikaistettu ja hallinto-
neuvosto kokoontuu Vammalaan vuosikokoukseensa
jo lauantaina helmikuun 17 päivänä. Kokouspäivät on
hallinnon jäsenten syytä merkitä jo tässä vaiheessa
muistiin. Kokouskutsut asiakirjoineen lähetetään
postissa hyvissä ajoin ennen kokouksia.

■ **Tampereen Seudun Vpl Pyhäjärvikerho** aloittaa
keväätalven Tarinatukiolla su. 14.1.2007 kello 13.00
Vanhaa Kirjastotalossa. Johtokunta kokoontuu kello
12.00. Kahvit ja arpajaiset. Tervetuloa uudet ja entiset
jäsenet.

■ **Lahden seudun Vpl Pyhäjärvi-kerhon** tammikuun
kokous pidetään torstaina 11.01.2007 klo 13 alkaen
Ravintola Wanhassa Herrassa, Laaksokatu 17,
Lahdessa. Tervetuloa.

■ **Vuonna 2007 Karjalaan.** 18.-21.1. Pyhäjärvi-Pietari,
5.-9.4. Pyhäjärvi-Pietari, 20.-25.5. Pyhäjärvi-Petroskoi-
Vienen Kemi-Solovetski-Vartti, 21.-25.6. Pyhäjärvi-
Valamo, 25.-29.6. Pyhäjärvi-Konevitsa, 3.-6.7.
Pyhäjärvi-Konevitsa, 9.-13.8. Pyhäjärvi-Valamo.
Yöpymiset Musakan Lomarannassa. Tervetuloa
matkoille. Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta.
Heli Salminen (Naskalin Manun tyttö)
puh. 050-5671586

Lomalinja Oy toivottaa
Pyhäjärvi-lehden lukijoille
Rauhaa Joulunaikaa ja
Onnea Vuodelle 2007

Lomalinja
Aleksanterinkatu 29, 33100 Tampere
puh. (03) 3140 3310, 3140 3300
lomalinja@lomalinja.fi, www.lomalinja.fi

IKKUNA KARJALAAN -VIDEO JOULULAHJAKSI

sekä VHS- että DVD -muodossa !

Väriäinen video on kuvattu Enkuan koulupiirin alueelta
v.2004. Alkuosan pieni mustavalkoinen osuus on osa sota-ai-
kaisen Tk-filmiä. Videon teksti on yleispyhäjärveläisen tie-
topaketti, mukana oleva tekstinomiste seuraa videon kulkua
koulupiirin neljän kylän alueella.

Kummankin tallenteen hinta on 20 euroa + postimaksu.
Tarkempi esittely on ollut tämän lehden lokakuun numerossa.

Tilausosoite:

Kari Pohjakallio, Pitkäräventie 61, 02730 Espoo
kari@pohjakallio.com, puh. 09-599612

vpl. Pyhäjärvi

Lehtemme tammikuun 2007 numero tehdään
18. 1. 2007. Tähän lehteen tarkoitettu
aineisto on oltava toimituksessa
9. 1. 2007 mennessä.

vpl. Pyhäjärvi

Julkaisija: Vpl. Pyhäjärvi-Säätiö

Vastaavat toimittajat:
Salme Rintala
Korkeamäenkatu 26 A 26
37100 Nokia
puh. (03) 341 0551
salme.rintala@netti.fi

Reino Äikiä
Nokkamäentie 256,
32700 Huittinen
puh. (02) 566 213
matkapuh. 040 769 5775
fax (02) 566 218
reino.aikia@esanet.fi

VPL. PYHÄJÄRVI-
SÄÄTIÖ

Toimituksen osoite:
Reino Äikiä,
Nokkamäentie 256
32700 Huittinen
puh. (02) 566 213
matkapuh. 040 769 5775
fax (02) 566 218
reino.aikia@esanet.fi

Sivunvalmistus:
Oy Tyrvään Sanomat
Painopaikka: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

Karjalan retkiä ja kotiseudun matkoja
viisumit, matkat ja majoitukset järjestetään huolella
erikokoisilla autoilla (10-50 henk.)

Lämmin kiitos tähänastisesta yhteistyöstä.

**Rauhallista Joulua ja
Hyvää Uutta Vuotta**

toivottaen

Bussiyhtiö Putus Oy

Kartanontie 639, 21830 Riihikoski, p. 0400 226 285

PYHÄJÄRVEN LOMARANTA OY

Kiittää kaikkia pyhäjärveläisiä ja heidän ystäviään
vuoden 2006 vierailusta.

Tervetuloa myöskin ensi vuonna lomalemaan entiselle kotiseudulle.

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!

Pirkko Musakka (varaukset) puh. 05-416 5620
Leena ja Antti Musakka puh. 990-7-911-2341-301